

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Νº 255

Ο Ένας, οι δυο κι' οι τρείς

(Ανοιξιάτικο απόγευμα. Έκείνος μόνος μέσα στο σαλόνι του, διαβάζει. Άνοιξη ή πόρτα και μπαίνει η Άννη. Άνοιξη: Φοράει ένα χρωματιστό φορεματάκι και κρατάει στο χέρι της μια μεγάλη ψάθινη καπελίνα και μιάν άγκυλιά πασχαλιές.)

ΕΚΕΙΝΗ.—Γεια σου! Τι γίνεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σε περιμένω...

ΕΚΕΙΝΗ.—Πού τόξερες πώς άρθω;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μου τό είπε η Άννη. Μουστειλε ένα χελιδόνι για να μου άναγγείλει τον έρχομό σου...

ΕΚΕΙΝΗ (πετάει σε μια πολυθρόνα την καπελίνα, αφήνει από τραπεζί τις πασχαλιές και πάλι να γεμίσει το δάκο με νερό στο λουτρό. Γυρίζει και τοποθετεί τις μαδιές άρωματισμένες τουφές μέσα στο κρύσταλλο).—Πώς πέρασες όλες αυτές τις μέρες που δε με είδες;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Όχι βέβαια, απόλυτα εύτυχισμένος... Μουλειπες...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπα;... Και τώρα θα βάλεις μυαλό;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τι έννοιες μυαλό;

ΕΚΕΙΝΗ.—Νά, θα πάψης να γκρινιάζης με το παραμικρό, να μου κάνης σκηνές, να με στενοχωράς και να μου δημιουργής το χωρισμό σαν κάτι άναγκαίο κι' επιτακτικό, σαν απολύτρωση;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Α, αυτό έννοιες μυαλό... Δηλαδή, θέλεις να πάγω να βλέπω, ν' άκούω να μυρίζου-

μαί... Άμ' όταν θάχω χάσει τις πέντε αίσθήσεις μου, τότε θα μπορέσω να όμολογήσης ότι είμαι όποιοιδήποτε έραστον και κτήνησι!

ΕΚΕΙΝΗ.—Νάτων! Πήρε πάλι το όθος του θυματος...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δεν είμαι!

ΕΚΕΙΝΗ.—Όχι, κύριέ μου, δεν είσαι! Με τριγυρίζουν τόσο πειρασμοί κι' έγώ έπιμένω στη δική σου την άγάπη, που κι' άπειρητική είναι, και τόσο λίγο επικερδής.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Α, ναί. Εξάσασα πώς η άγάπη γράφεται στο χαρτί σαν αριθμός με πολλά μηδενικά...

ΕΚΕΙΝΗ.—Γκρινιάζε πάλι γι' αυτό... Τι κάθεται;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Όχι! δε γκρινιάζω... γιατί θάμουν άχάριστος... Άχάριστος, όχι άπάντατι σου, όσο κυρίως άπάντατι της Άνοιξης... Είπε δυνατό να γκρινιάζει κανείς αυτό το ξέπαιστο μαζι άδωμα που μετέφερες για το χατήρι μου άπ' το περβόλι με τ' όλοάγιο φως στη μισοφώτιστη πληγή του σαλονιού μου!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είδες τι καλή που είμαι;... Μέσα σου όμως εξάσασα λουθεijs νάχης τις έπιφυλάξεις σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μέσα μου... Άσε το μέσα μου ήσυχο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όχι, μ' ενδιαφέρει κυρίως η διάθεσίς σου! όχι το έξωτερικό σου, που μπορεί νάναι κι' όποιαδήποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Άκουσε, λοιπόν, άφου θές να μάθης. Στη ζωή ένας

Ο λυτρωμός

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Στην εξόχτητα ό Ζάν Ζορλές ό πλούσιος κτηματίας έσφιξε για τελευταία φορά τα λεπτά χέρια της Σελεστίνης Σαρταράν.

—Γύρισε μέσα Σελεστίνη, της είπε. Δεν θέλω να κρούσης.

Κι' έπειτα έφυγε ενώ την άποχαίρετοσε με χαϊδευτική φωνή:

—Αύριο με τό καλό... Αύριο!

Η Σελεστίνη έμεινε λίγο στη θέσι της παρακολουθώντας τον, κι' έπειτα μπηκε στο σπίτι της γεμάτη χαρά.

Πρίν πλαγιάση ταχτοποίησε τα φορεμάτια του γάμου της για την όλλη μέρα για την όποια της μίλησε ό Ζάν.

Πραγματικά την όλλη μέρα θα γινόντουσαν οι γάμοι της με τον τίμιο κτηματία που θα της χάριζε κάποια εύτυχία στη ζωή της που την είχε περάσει με πίκρες, ύστερ' από τον άτυχο πρώτο της γάμο.

Περνώνας από τό πλαινό δωμάτιο, χάιδεψε τα βροσερά μάγουλα του μικρού της αγριού που κοιμόταν σαν άγγελόπουλο στο μεγάλο κρεβάτι, στο όποιο θα κοιμόταν όποτε για τελευταία φορά κι' η ίδια. Έπειτα κάθισε κοντά στο τζάκι για να σκεφθή την εύτυχία που την περιέμενε.

Εσφινικά έθματα κοντά στο παράθυρο τράβηξαν την προσοχή της... Ω, βέβαια, κάποιος περπατούσε στην αύλη. Έξαφνα ένα χέρι γύρισε τό πόμολο κι' άνοιξε την πόρτα. Μαζί με τον θεότρελο ό Βορρηά μπηκε μέσα κι' ένας άνθρωπος με όμη τρομακτική, γεμάτος γένεια κουρελιασμένος και με δύο μάτια γκριζά σαν του λύκου...

Πρίν προλάβη να πη λέει η νεαρή γυναίκα, άκουσε τη φωνή

άνθρωπος είχε λίγος: δύο είν' άρκετοί τρείς πολλοί... Ο άνθρωπος δεν έπλάσθηκε για να ζή μόνοι, και γι' αυτό ό Άδάμ θυσίασε τη μία του πλευρά με τ' όνειρο και τον πόθο ν' άποχτήση συντροφιά... Για τον ίδιο ακριβώς λόγο ό Βορρηανός Κρούσος, ριγμένος άπάνω στο νησί του όπου ήτανε βασιλιάς, στενοχωριότανε και μελαγχολούσε, και δεν καταφέρνανε να του περάσουνε τη στενοχώρια ούτε οι καρύδες, ούτε οι γλυκοπατάτες ούτε τα κομμάτια του χρυσιού που βρισके σκάβοντας... Όταν όμως η μονάς γίνη δυάς, τό σόλο ντουέτο, τότε η εύτυχία είναι γεμάτη και τέλεια. Τότε υπάρχει ό παράδεισος, που τον κάνουν Παράδεισο ό Άδάμ κι' η Εβα και τον χάλασε ό τρίτος—ό όφιος... Γιατί, έδώ είναι τό μυστικό: Έκεί που δύο είν' εύτυχησμένοι, τρείς άσφυκτούν και περνώνε δραματικά... Στην περίπτωση μας: Τό ιδέωδες θάτανε να ζούμε οι δύο μας. Φοβερό να ζω μόνοι μου, αλλά άπαισιο να ζω με τρείς!...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τρείς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—(σηκώνεται).—Μάλιστα τρείς... Ποιός ήταν αυτός, που σε συνόδευε χτες στο Ζάππειο;... (Της σφίγγει το χέρι δυνατά).

ΕΚΕΙΝΗ (τραβάει το χέρι της).—Νά τον πάλι που τον τοίμηπτε στο κεντρί της χήλειας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιμόνας).—Ποιός ήταν;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ας πούμε πώς ήταν ό τρίτος;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ε, τότε ό παράδεισος μας χάλασε... Προτιμώ τη μοναξιά άπ' την πολυκομία... Φύγε!

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει την καπελίνα της).—Σ', άφνω τις πασχαλιές.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σ' εύχαριστώ. Και μην ξεχάσεις...

ΕΚΕΙΝΗ.—Θά ξεχάσω όταν θα σου περάσω... (πίδ σιγά, σ' αλάτι του): Όταν θα μάθης να μην άκούς, να μη έλθης, και να μη μυρίζεις... Κι' άκόμα, όταν θα πάσης να πηγαίνης στο Ζάππειο. (Βγαίνει. Έκείνος, μένοντας μόνος, ζητάει, θαδύτατα συντηριμμένος, συγγνώμη για τό χωρισμό άπ' την Άνοιξη, που την έκπροσωπούν οι πασχαλιές του βάζου).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

άνεκδοτα

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 4ου

Ο Βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος είχε ένα όλογο που τό άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε είχε ακινητή πώς θα κρεμούσε εκείνον που θα του άνήγγελε πρώτος τον θάνατό του.

Μία μέρα όστόσο τό φτωχό ζωό πλήρωσε κι' αυτό τον φόρο του στη φύσι και ψόφησε.

Ο Γασκώνος Ιπποκόμης του Βασιλέως παρουσιάστηκε τότε στον κύριο του και με περίλυπο ύφος του είπε:

— Άλλοίμονο, Μεγαλειότηαί!... Τό όλογο σας... τό άραιο σας όλογο! Τό όλογο της Μεγαλειότηαίς σας...

Τι... Ψόφησε; φώναξε έξαλλος ό Έρρίκος.

— Μεγαλειότητα, τό είπατε πρώτος, του άπάντησε ό Γασκώνος... Τι θα γίνη τώρα, ποιός θα... κρεμασθή;

ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ

Ο Γκοντάν βρισκόταν με μία όλη του στην κρεβάτοκάμαρή της, όταν έξαφνα φτάνει ό σύζυγος της τελευταίας, τους άντιλαμβάνεται και τους φωνάζει μαϊνόμενος έξω άπ' την πόρτα:

— Άνοιχτε, ή σάς σκοτώνω!... Έτσι! του άπάντα από μέσα ό Γκοντάν. Μά άν σπάσετε την πόρτα, έγώ θα βάλω φωτιά στο σπίτι...

— Α! Κανάγια! μουγκρίζει ό σύζυγος. Σο έλε ασφαλώς ή γυναίκα μου πώς δεν τό έχω ασφαλίσει!...

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Άργυρό τό μίλημα και χρυσό τό σόμα.
- Από τον κακό τοσπάνο, ψάρισαν τα πρόβατα.
- Βάλ' τό μάνταλο στην πόρτα να κοιμάσαι ξενοαίμενος.
- Δεν με μέλλει πώς γηράζω, όσο ζω τόσο μαθαίνω.
- Εύχη γονιού άγόρας, και στο βουνό άνέβα.

τα; Ψήθηκε;

Σηκώθηκε βαρύν ό ποτό για να πάη στον φούρνο μόνος του. Η φωτιά έκαίγε δυνατά. Εσφινικά τό πόδι του γλίστρησε στις πλακές κι' έπεσε πάνω στις φλόγες που τον τούλιαν όλοήληρο.

Η Σελεστίνη έμεινε άκίνητη σαν άγαλάκι, μπρός στη φρίκη αυτή... Έπειτα έτρεξε να τον σώση. Άλλά εκείνος καίγονταν για καλά κι' άναγκάστηκε να όπωχωρήση. Σκέφτηκε τη στιγμή αυτή τη θέσι της. Αν μάθαιναν τον θάνατο του άνδρός της που είχε γυρίσει, θα την κατηγορούσαν ως δολοφόνο...

Ο άντρας της είχε πεθάνει—όπως νόμιζαν όλοι— πρίν από τέσσερα χρόνια. Έπρεπε συνεπώς να έξαφανιστόν το πτώμα του.

Βγήκε έξω από τό σπίτι και μάζεψε όσα έζωλα μπορούσε. Δαγκωνοντας τα χείλη της, άφροσώμενη στη δουλειά της, έσπρωξε πού βαβαία τό σόμα, τό άνδρός της μέσα στον φούρνο κι' άρχισε να ρίχνη κουτσουράκι και έζωλα. Ο λη την νύχτα έαγρύπνησε μπρός σ' ένα σωρό άσπρης στάχτης που είχε μείνει από το φούρνο. Η καρδιά της είχε γεμίσει από όκτο.

Έπαυσε να χαράζει όταν κάποιο κροστάλλινο γέλιο, τό γέλιο του παιδιού της, άνήχησε. Είδε τό μικρό της στή μισοανοιχτή πόρτα να την κυτάζει με τα μεγάλα άδάμα μάτια του πρόχαρου. Όλη τότε ή φρίκη και ή λυπητή τραγική εκείνης νύχτας εξαφανίστηκε για πάντα. Άγκάλιασε τό παιδί της και τό φίλησε.

— Μικρό μου, ψιθύρισε, τώρα πιά θα ζήσωμε εύτυχισμένα... Τό δράμα της καρδιάς μου τελείωσε...

Και σκόρπισε τη στάχτη του φούρνου στους τέσσερις άνέμους.

ΠΙΕΡ ΒΕΡΝΟΝ

Στην διάλεξι

Άκουγε ή μαντάμ Σουσού ότι πολλές θόρυβος εγινόνταν εσάχτως με τις διαλέξεις. Και δεν ήταν δυνατόν αυτή—μία γυναίκα τόσο μορφωμένη— να μένρ έξω από τον κύκλο των ανθρώνων που τις παρακολουθούσαν. Και έξαφνα ένα πρωί τα έβαλε με τον Παναγιωτάκη:

- Άνόντε!...
- Τι έπαθες;
- Σου λέω να μου διαβάξης τα νέα και μου παραλείπεις τό ουσίωδες. Και μου λες διαρκώς περί πολέμου και μάχης και ταπεινά έπιστοιατικά προβλήματα. Και αυτό που ένδιαφέρει κυρίως ούτε τό άναφέρεις. Τι λείει σήμερα ή εφημερίς;
- Διανομή σπέρτα και άλατι.
- Νά τα τρήφης στην καίσιδα σου, θλάξ. Μόλις όρς διανομή φασόλια και ρεθύθια τα λομονέεις όλα. Ο νους σου διαρκώς εις τα φαγωμόνα. Δεν υπάρχει μονάχα τό στομάχι, κύριε Παναγιωτάκη. Και τό πνεύμα έχει άναγκη από ντιστραζιόν. Έχει καμμία διαλέξεις σήμερα;
- Τι νάχη;
- Διάλεξις.
- Δεν μοιράζουν τέτοιο πράγμα. Δεν θλέπω πούθεν, μωρέ Σουσού.
- Έγινε έξω φρενών ή πυργοδέσποινα του Βούθουλα και πήρε την εφημερίδα. Έψαξε, εοιάθασε και είδε:
- Νάπτι!
- Τι είναι;
- Διάλεξις. Και όμιλητής σπουδαίος.

Έχασα τόσες διαλέξεις και σήμερα πρεπει να πάω άπαραίτητως.

Άλλά ό Παναγιωτάκης άκόμα δεν έκατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο. Για να διευκολύνη λοιπόν την γυναίκα του, προσεφέρθη να πάρη αυτός, ό τον όρον να του έλεγε ποιο κουπόνι του άτομικού δελτίου θα χρησιμοποιούσε.

Έννοείται ότι έφριξε πάλι ή Σουσού άκόμα μία φορά με την άγραμματοσύνην του συζύγου της και του έστρεψε περιφρονητικώς τις πλατές.

Στις τέσσερες τό άπόγευμα ήταν ή διαλέξεις. Τέσσερες παρά τέταρτο ξεκίνησε ή Σουσού από τον Βούθουλα, ύπολογίζοντας ότι θα έφτανε περίπου ένα τέταρτο μετά την έναρξιν της διαλέξεως. Γιατί, να φτάση από την άρχη, να θρεθί άγκαίρως στην θέσι της και να περάση άπαράτηρητη, ήταν κάτι έντελώς ξένο προς την νοοτροπία της. Ο θαυότερος πόθος της ήταν να φανή. Να κινήν έντύπωση. Να δώση στον κόσμο των διανοουμένων τό παρόν της. Να κινήση όλόγυρά της τον ψίθυρο και τον θαυμασμό. Με δύο λόγια να κινήν τό κομμάτι της. Τό θέμα της διαλέξεως την ένδιέφερε έλάχιστα και άκόμα έλαχιστώτερα ό όμιλητής.

Γι' αυτό έντύθηκε όσο μπορούσε πιο χτυπητά. Έέλε τό καπελλάκι με τό φτερό και τό ρόζ άνοιξιάτικο ταγεράκι της, που με την επέμβαση του ήλιου είχε πάρη ένα χρώμα ακαθόριστο. Ένα βιβλίο υπό μάλχη, τό φασμαίν στα χέρια και μπηκε στον δρόμο.

Τέσσερες και είκοσι έφτασε. Η διαλέξεις είχε άρχισι προ ενός τετάρτου. Η συχία ήταν άπλωμένη στην αίθουσα, όπου δεν άκούγόταν παρά μονάχα ή φωνή του όμιλητού.

Κανείς δεν την έπρόσεξε. Έπηρε τό είσιτήριό της και έπροχώρησε ίσα προς τα κάτω—στις πρώτες σειρές. Είδε ότι δεν ύπήρχε καμμία θέ-

αις εκεί και έγύρισε στην ταξίθетρία.

- Ψίτ! Πτωχούλα!
- Σσσ!
- Άκούσθηκαν μερικοί ψίθυροι λόγω της φασορίας που έκανε. Έσπευσε ή ταξίθетρία:

- Δεν έχει θέσι έδώ;
- Δεν έχει, μαντάμ.
- Πιερίκαλω, βάλτε μου μία καρέκλα.
- Σσσσσ!
- Ξανακούστηκαν οι ψίθυροι, ζωηρότεροι αυτή την φορά. Η Σουσού έγύρισε, έπριξε ένα περιφροντικό όλεμμα στην πλατιά, ύπερα εστράφη στον όμιλητήν, τον εκυτταξε με τα φασμαίν της και τότε είπε ευγενέστατα:

- Παντόν, έ;
- Ο όμιλητής που είχε άγανακτήσει έν τώ μεταξί, δεν μπόρεσε να κρατηθή:
- Καθόπε, κυρία μου, καθόπε επί τέλους.

— Με συγχωρείτε που σάς διακόπτω, άλλα η ύπηρεσία σας άργει να μου φέρη την καρέκλα.

Ο κόσμος εξετράπη σε γέλια, ένψ κατέφθανε ασθαινούσα ή ταξίθетρία με μία καρέκλα. Ο όμιλητής πεισματωμένος και έξω φρενών, περιμενε να τελειώση ή διαδικασία για να συνεχιση. Κάποιος έψιθύρισε στην Σουσού:

- Κυρία μου, ό κόσμος έρχεται έγκαιρώς.

Και ή Σουσού:

- Ο κόσμος που δεν έχει άλλες ύποχρεώσεις, μουσιού. Όσο περί δι' έμε έχω καλεσμένους, καθότι υπάρχουν και οι κοσμικές ύποχρεώσεις.

Έξω φρενών έγινε ό όμιλητής:

- Θα παψετε, κυρία μου;
- Και ή Σουσού άπαθείστατα:
- Παντόν. Τό παίρνετε, παρακαλώ, άπό την άρχη;
- Τι έκανε λέει;

— Ένεκα της άγορησίας μου, καθότι μου έχάλασε τό γκαζόν, δεν σάς ήκουσα εξ άρχης. Αν θέλετε, έπαναλαμβάνετε τα χειρογράφα σας εξ άρχης, πο λυ θα με ύποχρεώσετε!

Νέα έκρηξις γέλιου της πλατειάς. Αυτή τη φορά εύθυμος ή Σουσού και έγύρισε στο κοινόν:

- Σαχλόι!

Ο όμιλητής εκάταλαβε περί τίνος έπρόκειτο και έπροχώρησε στη διαλέξι του, χωρίς να δινη πλέον σημασία στην μαντάμ Σουσού. Άλλά και ή Σουσού δεν ήταν όα γυναίκα να τό θάλη κάτω.

- Παντόν, έ;
- Μα τί θέλετε επί τέλους;
- Πάρτε τό από την άρχη. Θέλω να σάς άκούσω όλοήληρον.

Ο όμιλητής την άγριόκυνταξε, άλλα δεν της έδωσε σημασίαν. Τότε ή Σουσού εύθυμως, έσπρωκθηκε επάνω και του έγύρισε τις πλατές της.

— Έν τούτητη περιπτώσει, ώρεδουάρ! Και έξέκρινε να φύγη.

Έσείθη τό θέατρο από τα γέλια. Έθύμως ή Σουσού και καθώς έφευγε έγύρισε προς τό κοινόν:

- Σαχλόι! Άνόντοι! Γελοίοι τύποι!... Και έφυγε υπό τους καγχασμούς του κορίου.

Άλλά ήταν εύχαριστημένη. Την διάλεξι μείνεν πάλι άκούσε. Άλλά έκανε τό κομμάτι της και προ πάντων έδωσε τό παρόν της. Κι' αυτό για την μαντάμ Σουσού ήταν τό ουσίωδες...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΤΗΝ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΙ

- Μα γιατί αυτή ή κυρία έρχεται κάθε χρόνο στα λουτρά;
- Θέλει ν' άπαλλαγί από τους ρευματισμούς της.
- Και γιατί φέρνει μαζί της όλες τις κόρες της;
- Θέλει να άπαλλαγί κι' άπ' αυτές.

ΔΟΥΛΕΙΑ

- Τι δουλειά κάνεις;
- Καμμία.
- Και πώς ζής;
- Γράφω.
- Τι γράφεις;
- Γράφω στο σπίτι μου να μου στείλουν χρήματα.

ΣΤΟ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟ

Η πελάτις. — Και γιατί άποσύρατε τό παιδί σας από τό σχολείο, τόσο μικρό;

Ο παντοπώλης. — Ήθελαν να μου τό καταστρέψουν. Θαντασθήτε ότι του έδιδασκαν πώς ή όκα έχει πάντοτε τετρακόσια δράμια!

Έγκυκλοπαιδικά

ΜΗΝΕΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Τό έτος των Άθηνάϊων έκανονίσθηκε από τον Σόλωνα στα 594 π.Χ. όποτε οι Έλληνες άρχισαν ν' άσχολούνται με τα μαθηματικά και την άστρονομία. Τα όνόματα των μηνών των ήσαν τα έξης: Γαρμπλιών (μήνας χειμωνατικός που έτελούντο οι περισσότεροι γάμοι).

Άνθεστηριών (επανηγυρίζοντο τα άνθεστήρια προς τιμήν του Βάκκου).

Έλαφοδπιών (άρχιζε τό κυνήγι των έλάφων).

Μουσικιών (πανηγυρίς της Άρτέμιδος στο Μουσική).

Θαργηλιών (από τό σκευός άργηλλον που τό γέμιζαν καρπούς προς τιμήν της Άρτέμιδος και του Άπόλλωνος).

Σκιροφοριών (έορτή των σκιροφοριών εις την όποιαν έταματο ή Άθνα).

Έκατομβιών (έκαμαν θυσίας, τας Έκατομβας).

Μεταγεινιών, Βοηδρομιών, Μαιμακτηριών, Πυανεψιών και Ποσειδεών.

Τα όνόματα των μηνών των Μακεδόνων ήσαν τα έξης:

Δίος, Άπελλάιος, Αύθιναίος, Πέριος, Δύστηος, Ξαντικός, Άρτεμίσιος, Δαίσιος, Πάνμορος, Λώς, Γορπιάος, Υπερβέρταος.

Οι Πάριοι είχαν άλλα όνόματα μηνών:

Άφροδίσιος, Άπογονικός, Αϊνικός, Ίουλος, Καϊάριος, Σεβαστός, Αυτοκρατορικός, Διμεξαρχικός, Πληθύτατος, Άρχιερεύς, Έσθιος, Ρωμαίος.

Οι δε Βιβυνοί:

Ήρεος, Έρμειος, Μητρώος, Διονύσιος, Ήράκλειος, Δίος, Βενδιδαίος, Στρατήγιος, Άρειος, Περίεπειος, Άφροδίσιος Δημήτριος.

Οι μήνες των Ρωμαίων ήσαν:

Μάρτιος (εις τιμήν του Άρν που έλέγετο λατινικά Μάρς).

Άπρίλιος (από τό άπερίριε άνοίγειν έπειδή άνθίζειν τα δέντρα).

Μάϊος (προς τιμήν της Μάϊας μητέρας του Έρμη).

Τούνιος (εις τιμήν της Ήρας (λατινιστί Σουόν).

Οι άλλοι ονομάζονται με την σειράν των Κιντλίου (πέμπτος), Σεξτίλιος, Σεπτέμβριος, Όκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος.

Δύο μήνες έμβόλιμοι ήσαν χωρίς όνομα, όποτε ό Νομίας Πομπήλιος έκανόνισε τους 12 μήνες που έχουμε τώρα.

Οι Ιουδαίοι όταν έκυριεύσαν την Παλαιστίνη είχαν σεληνιακόν έτος με 12 μήνες, τους έξης:

Άβιθ ή Νισάν (μήνας της κρήνης), Ζιβ, Σιβάν, Ταλιούθ, Άδ, Έλούλ, Αϊθανίμ, Βούλ, Κισλεβ, Τεδέθ, Σαδάτ, Άδάρ.

Μόνοι οι Αιγύπτιοι είχαν έτος από 365 και 12 μήνες από 30 ημέρας έκαστον. Είς τό τέλος δε 5 ημέρες πρόσθετες.

Τα όνόματα των μηνών των ήσαν: Θώθ, Θασθί, Άθύρ, Χατάκ, Τυθί, Μεκάρ, Φαμενών, Φαρμουθί, Παχών, Πανύ, Έσφι, Μεσορί.

Οι παλαιοί Πέρσαι είχαν τα όνόματα αναβοποιών άγγέλων διά τους μήνας των:

Φερβερίν (Μάρτιος), Άρδικισιχ, Κουρδάρ, Τίρ, Μουρδάρ, Σαχαριούρ, Μίρ, Άβαν, Άζέρ, Δεί, Βαμέν, Ίσφενδρμούρ.

Τα όνόματα των μηνών των Άράβων και όλων των Μωαμεθανών ήσαν:

Μουχαρέμ Ιλ Χαρίμ, Σαφάρ Ιλ Χαίρ, Ρεβιούλ Έβέλ, Ρεβιούλ Σανί, Τζεμαζή Έβέλ, Τζεμαζή ούλ Σανί, Ρετζέπ, Σαπάν, Βαμαζάν, Σεβάλ, Ζιλκάν και Ζιλκίτζή.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ

Έχει άποδοιχθί με στατιστικές ότι από τον καιρό του Εύρωπαϊκού πολέμου μέχρι σήμερα, τα περισσότερα παιδιά που γεννιούνται είναι άγόρια. Στην Άγγλία, στη Γερμανία και στη Γαλλία, επί παραδείγματι, επί 5.000 νεογεννητών παιδιών, τα 4.000 ήσαν άγόρια. Πολλοί πιστεύουν ότι τό φαινόμενο αυτό όφείλεται σε φυσικούς λόγους, δηλαδή ή φύσις άναπαίρνει τον αριθμό των άρρένων που σκοτώνονται στον πόλεμο...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Σ' ένα αγρόκτημα στο Μεξικό οι νεαρές εργάτριες παρακολουθούν τα παλληκάρια, τους τιθασευτάς των αγρίων αλόγων που περνούν εμπρός τους έφιπποι και καμαρωτοί. Άναισθη στίς νέες είναι και η φρούα Περλίτα Βάργκα, στην οποία κάνει εξαιρετική εντύπωση ένας από τους καθαλλάρηδες, νέος με άρρενωπα χαρακτηριστικά, που και αυτός καρφώνει το βλέμμα του καθώς περνάει πάνω στην Περλίτα. Η νέα γυρίζει οπίσθι όπου βρίσκεται κατακοιτη η μάννα της Άννα Βάργκα, συγκινημένη, έρωτοκυττημένη. Την άλλη μέρα το πρωί ο ίδιος καθαλλάρης περνώντας από το σπίτι της Περλίτας, πέφτει απ' το αλόγο του πούκει αφηνιασμένη. Η Περλίτα τρέχει κοντά του λατταρισμένη να τον βοηθήσει. Τον παίρνει κατόπι μέσα στο σπίτι, τόν περιποιείται και φεύγουν μαζί για το αγρόκτημα του κυρίου των. Ο νέος λέγεται Ραμόν Λαρτές. Ο πατέρας του τουρκεσίτσκε ως επαναστάτης και η μητέρα του πέθανε την ίδια μέρα από το οπαργμό της. Την άλλη μέρα το βράδυ γίνεται χορός στο αγρόκτημα, όπου παρευρίσκεται και ο Ιδιοκτήτης Μοραλές, που φάνει να βρψ την πιό όμορφη κοπέλλα για να χορέψη μαζί της.

3 Προχώρησε και η Περλίτα προς τα εκεί, προσπαθώντας με κρυφές ματιές να βρψ που καθόταν ο Ραμόν. Μα έξαφνα, είδε τον Μοραλές να έρχεται κοντά της. — Πώς σε λένε, όμορφη κοπέλλα; τή ρώτησε, σπληνώντας απάνω της τα μάτια του, που έλαμπαν σαν μάτια άντριμου στο σκοτάδι. — Περλίτα Βάργκα, αποκρίθηκε η κοπέλλα, κοκκινίζοντας. — Περλίτα, είπε ο Μοραλές, έλα, θα χορέψουμε τώρα μαζί. — Η μουσική άρχισε να παίζει άμέσως. Και η Περλίτα ένοιωσε γύρω στη μέση της δυο υπράτοσα δυνατό, κατακτιτικά... Στην αρχή δεν άδούθηκε έλεύθερη. Κάτι την έμπόδιζε να άφρη το κορμί της μ' έμπιστοσύνη στα χέρια του χορευτού της. Λίγο - λίγο όμως ο ρυθμός της συνεπήρε. Τότε, κατάλαβε, πως ο Μοραλές χόρευε φρούα. Χόρευε σαν αφέντης. Δεν την άδουε οχεδόν να ανασάνη από το σφίξιμο, και τής επέβαλε τη θέλησή του. Χόρεψαν έτοι κάμποση ώρα, βουδοί. — Άξαφνα ο Μοραλές τής είπε σιγά: — Πώς σε λένε, μικρή; Χορεύεις όμορφα, τόν ξέρεις; — Με λένε Περλίτα, σās τόν είπα, αποκρίθηκε η κοπέλλα γρήγορα. — Ά, ναι, Περλίτα... Σου πάει αυτό τόν όνομα... Για σήκωσε τα μάτια σου σέ μένα; Θέλω να ιδώ τα μάτια σου. Χαμογελώντας σήκωσε τα μάτια της, που άθελα της οχεδόν πήραν μιά έκφραση γεμάτη τσακινιά. — Ναι, είπε ο Μοραλές. Έτοι ζωηρά και φλογερά τὰ φανταζόμουν τα μάτια σου. Γι' αυτό χορεύεις φρούα. — Η Περλίτα γέλασε. — Τί σέοσι έχουν τα μάτια με τόν χορό; — Τα μάτια είναι η ψυχή. Και σύ, σόν χορό σου δεικνύεις τήν ψυχή σου. — Όχι δά, αποκρίθηκε η κοπέλλα ζωηρά. Δεν πιστεύω να δλέπετε στά πόδια μου τήν ψυχή μου; — Τή δλέπω, αποκρίθηκε ο Μοραλές. Μα και μανάκα τὰ πόδια σου να δλέπω, μου φάνει. — Ένοιωσε η κοπέλλα πως τήν έσφιγγε πιό πολύ, καθώς έλεγε αυτά τὰ λόγια.

Και καταλάβαινε πως η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Μα δεν ήξερε αν χτυπούσε έτσι από τόν λαχανιάσμα του χορού, ή από τή συγκίνησι που χόρευε με τόν αφέντη της. Χόρεψαν πολλή ώρα έτοι. Ο Μοραλές δεν έδινε στους μουσικούς τόν σύνθημα να σταματήσουν. — Έ, μάτι που σου τόν έχει ο αφέντης, είπε ένα παλληκάρι κοντά στο Ραμόν. — Άμέσως πέτυχε τήν πιό όμορφη κοπέλλα. — Άμέ, κακομοίρη μου, είπε ένας άλλος, τί νομίζεις; Για ποιόν όμορφαίνουν οι κοπέλλες εδω; Πρώτα για τόν αφέντη, και έπειτα για μας. — Γύρισε ο Ραμόν και έβριζε μιά οκοτεινή ματιά σ' εκείνον που μιλούσε έτσι. Και έπειτα, γύρισε πάλι και κτύπησε τήν Περλίτα που χόρευε. Τα χείλη της ήταν τώρα μισανοιχτά και τόν κεφάλι της γερμένο. Κτύπησε τόν Μοραλές, που τής μιλούσε. Κάθε τόσο γελούσε σιγά, και κοκκινίζει. Ο Ραμόν έσφιξε τς γροθίες του. — Επ'ι τέλους κάποτε η μουσική σταμάτησε. Ο Μοραλές κράτησε ακόμα στήν αγκαλιά του κάμποσες στιγμές τήν Περλίτα. Αυτή όμως νοιώθοντας τς ματιές καρφωμένες απάνω της, τού ξέφυγε και ξαναμμένη πήγε και κώθηκε στον όμιλο των κοριτσιών. Χόρεψε έπειτα και με κάμποσες άλλες κοπέλλες ο Μοραλές Άλσινα. Μα με καιμιά δεν χόρεψε όπως είχε χορέψει με τή Περλίτα. Και μετά κάμποση ώρα πήγε πάλι κοντά της και τήν σήκωσε με τόν στα νιό σκεδόν. — Με μάτια άστραφτερά τούς παρακολουθούσε πάλι ο Ραμόν. — Και όταν πιά είδε να σκύνεται και τριτ φορά να χορεύει με τόν αφέντη, είπε στά παλληκάρια που καθόταν κοντά του. — Βορέθηκε πιά. Πηγαίνω να κοιμηθώ. — Βορέθηκες; γέλασαν οι νέοι. — Όχι δά. Τώρα άρχισε καλά - καλά τόν γλέντι. Μα ο Ραμόν δεν τούς άκούγε. Βρισκόταν κιάλας μακριά. — Σημείωνε πιά σκεδόν όταν πήραν τα δυο κορίτσια, η Κοντοίτα και η Περλίτα, χειροπαμένες, τόν δρόμο τού γυρισμού. — Περλίτα, φώναζε η Κοντοίτα. Πάει... Άνοιξε η τυχή σου έσένα. Πέντε φορές χόρεψε μαζί σου ο αφέντης. Πέντε φορές! Με μένα, καμιά! — Λυπάμαι γι' αυτό, αποκρίθηκε η Περλίτα με άνεπαίσθητη ειρωνεία. — Δεν ξέρω. Βέβαια, ένω άγαπώ τόν Κάρλο. Τόν άγαπώ πιό πολύ από κάθε τόν σόν κόσμο. Άλλά, τί να σου πώ, θά μ' άρεσε κιάλας να χόρευα λιγάκι με τόν αφέντη. Μα, για πές μου. Τί σου λέγε; Τί σου λέγε; — Ό, τίποτε, αποκρίθηκε άόριστα η Περλίτα. — Έπειτα, είπε γελώντας: — Νά, μου λέγε, πως όο και να ταξιδεύω, δεν είδε γυναίκα όμορφη σαν και μένα. — Βλέπεις! Γεφώνισε η Κοντοίτα. Στό είπα. Τσιμπήθηκε ο αφέντης μας. Τί ευτυχισμένη που είσαι. Μπορεί να σέ παντρευτεί. Γιατί όχι; Πόσο αφέντης δεν παίρνουν φτωχές χωρικές. Η όμορφιά είναι η μεγαλύτερη προίκα. — Κουταμάρες! φώναζε η Περλίτα. Ο Μοραλές Άλσινα να πάρη έμένα; Γιατί να πάρη έμένα; Γιατί να μη πάρη καμιά πλούσια άρχοντοπούλα; — Όλα γίνονται σ' αυτό τόν κόσμο, είπε η Κοντοίτα σ' αμνάλη. Πές μου μανάκα, Περλίτα, αν νίνης γυναίκα τού αφέντη, θά μ' άγαπάς; Θά είμαστε πάντα φίλες, ή δεν θά με καταδέχονται; — Έσφιξε η Περλίτα τόν χέρι τής μικρής. — Κουτό! είπε γελώντας. Πρώτα - πρώτα, δεν πρόκειται να γίνω γυναίκα τού αφέντη και έννοια σου. Και έπειτα, και αν γινόμεν, θά σέ άγαπούσα ακόμα πιό πολύ. — **ΕΝΑ ΑΛΙΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ** — Τόν βράδυ εκείνο, μπήκε η Περλίτα ζωηρά, πετώντας σόν φτωχικό της σπιτάκι. Η μητέρα της τήν περιέμενε άγρυπνη. — Άλδεε κορούλα μου; τή ρώτησε με λαχτάρα. — Μαμά, φώναζε η Περλίτα. Ήταν τόσο όμορφη, τόσο όμορφα... Πήγε και γονάτισε δίπλα σόν κρεβάτι τής μητέρας της και έχωσε τόν πρόσωπό της σόν σκεπάσμα. — Μαννούλα, είπε, είμαι χαρούμενη!... — Ό, πόσο χαρούμενη! — Και τής διηγήθηκε όλες τς λεπτομέρειες τού χορού, και πως χόρεψε πέντε φορές με τόν αφέντη. — Κορούλα μου, είπε η Άννα, με μάτια δουρκωμένα και ένω είμαι πολύ ευτυχισμένη. Ένα σου λέω μανάκα, πρόσεχε. — Τί να πρόσέχω, μαννούλα; — Όι αφέντες είναι πάντα επικίνδυνοι

όταν έρωτεύονται, είπε η Άννα. — Μητέρα, φώναζε η Περλίτα, με μάτια άστραφτερά. Μήπως νομίζεις πως τόν άγάπησα κιάλας και ένω; — Η μηπως φαντάζεσαι πως έπειδή είναι ο αφέντης πρόκειται να κερδίση τίποτε από μένα; — Όχι, σέ ξέρω περήφανη, είπε με καμάρι η άρρωστη. Μα είσαι είκοσι χρόνων, κοριτσάκι ακόμα άπειρη. Γι' αυτό σου λέω να πρόσέχης. — Ήταν και ο Ραμόν σόν γιορτή, είπε σέ λίγο η Περλίτα. — Λοιπόν; έκανε η Άννα, με μάτια ζωηρά. Σου είπε τίποτε ο Ραμόν; — Δεν συναντηθήκαμε και πολύ... — Περλίτα, είπε η Άννα, κουνώντας τόν δάκτυλό της με φοβέρα τάχα. Πρόσεχε. Χθές ήσουν ζετρελλαμένη με τόν Ραμόν... Άπόψε, μου μιλείς κρύα γι' αυτόν. — Μήπως μοιάσας και σόν άλλες κοπέλλες που έρωτεύονται πολλούς άντρες; Κοκκίνισε η κοπέλλα κόλλα από τή γελαστή μορφή τής μητέρας της. — Όχι, μαννούλα, αποκρίθηκε. Έγώ ξανα άντρα θά άγαπήσω. Άλλά ποιόν; Άκόμα δεν μπορώ να σόν πώ. — Όλη τήν άλλη μέρα τήν πέρασε η Περλίτα δουλεύοντας μηχανικά. Τόν μυαλό της έτρεχε μακριά. — Πότε σόν Μοραλές, πότε σόν Ραμόν. Μέσα της καταλάβαινε μιά αναστάτωση... Είχε κάτι σαν προαίσθημα πως άγαπούσε. Μα και η ίδια δεν θάξερε να πη ποιος από τούς δυο αυτούς άντρες τής είχε φέρει τήν τρικιμία μέσα στήν ψυχή. — Προς τόν σούρουπο πέρασαν πάλιν οι καθαλλάρηδες όπως τόν συνήθιζαν. Άνά μερά τους και ο Ραμόν. — Μα άδικα η Περλίτα γύρεψε ν' άνταμώση τή ματιά του. Ο Ραμόν κτύπησε μακριά, και τόν σύννεφο τής λύπης ήταν πιό βαρύ σόν πρόσωπό του άπόψε. — Κάτι σφίχθηκε μέσα στήν καρδιά τής κοπέλλας. — Κάτι πήγε να πη. Μα καθώς σήκωσε τα μάτια, είδε αντίκρυ της τόν Μοραλές Άλσινα. Τήν κτύπησε και τής χαμογελάσας. — Ο αφέντης, φιδύριαν τὰ κορίτσια, και στάθηκαν γελαστά. — Ζύνωμε ο Μοραλές. — Έ, κορίτσια, είπε με τόνό καλόβολο. Όρα δεν είναι να πηγαίνετε στά οπίτια σας; — Θύνωμε, αφέντη, αποκρίθηκαν αυτές. Καληνύχτα. — Καληνύχτα. Στό καλό! — Χειροπασιμένες όπως πάντα έβουγαν κι η Περλίτα με τήν Κοντοίτα. Δεν είχαν προχωρήσει όμως πολύ και άκουσαν πίσω τους ένα θήμα βαρύ. Γύρισαν. Ήταν ο Μοραλές. — Περλίτα, είπε ο αφέντης, άγνωπτας έντελως τήν παρουσία τής Κοντοίτας. Στάσου. Γιατί προχωρείς έτσι διαστικά; Ποιος σέ περιμένει; — Η μάννα μου με περιμένει, αποκρίθηκε η κοπέλλα ζωηρά. — Ο Μοραλές γέλασε. — Όχι δά! Γι' αυτό τρέχεις έτσι; Δεν τόν πιστεύω. Οι κοπέλλες δεν τρέχουν έτσι όταν τς περιμένουν οι μανάδες τους. — Η Περλίτα έσκαρδίσθηκε στά γέλια και γύρισε στήν Κοντοίτα. — Πές τήν αλήθεια έού, φώναζε κοκέτικα. Ποιος με περιμένει; — Η άρρωστη μητέρα της, αποκρίθηκε άμέσως η μικρή. — Άν είναι έτσι, είπε ο Μοραλές, υποσεί να περιμένω ακόμα λιγάκι. Οι υιαίδες είναι πάντα καλόβολες. Έλα, Περλίτα, έχω όρεξη για περίπατο. Θέλεις να μου κάνης λίγη συντροφιά; — Ένω φεύγω, φώναζε ζωηρά η Κοντοίτα. Βιάζομαι. Καληνύχτα, αφέντη. — Και πριν προφτάση η Περλίτα να τή σταματήσει, έφυγε η κοπελλίτσα τρέχοντας. Ήταν σόνουρη μέσα της πως αυτή η ήμερα ήταν η άρχή τής ευτυχίας τής Περλίτας, και δεν ήθελε να μη αυτή έμποιία στή μέση. — Καλά έκανε που έφυγε η μικρή, είπε ο Μοραλές. Μπράβο της, καλό και έζυγνο κορίτσι. Έλα, Περλίτα, δίδε μου τόν χέρι σου να περπατήσουμε λιγάκι μαζί, εδω άνάμεσα στίς μανανιές. Μ' άρέσει η μυρωδιά τους, με μεθάει. — Πέρασε τόν χέρι της διατακτική σόν υποάτοσ του. Προχώρησαν άνάμεσα από τς χρυσές μανανιές, που είχαν τα κλαδιά τους γυρτά από τούς καρπούς. Η ευωδιά τους γλυκειά, ήδονική, μαλακώνε τήν ψυχή τής Περλίτας. Ένοιωσε μιά παράξενη χαρά. Καταλάβαινε τὰ πόδια της άνάλαφα, καθώς προχωρούσε κοντά του. Και η καρδιά της φούσκωνε, με πόθο, διψώντας για ευτυχία. — Περλίτα, είπε ο Μοραλές, από χθές τόν βράδυ, δεν μπορείς να σήγης από τή σκέψι μου. Πές μου τήν αλήθεια, έσύ, με θυμίζω λιγάκι; — Τί να πρόσέχω, μαννούλα; — Όι αφέντες είναι πάντα επικίνδυνοι

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Όταν πρωτοεγκατεστάθηκε ο κ. Άλλέξος Φ., ο νέος γιατρός στή συνοικία μας, ένας καινούργιος άερας φύση. Ο νέος γιατρός ήταν από τούς λαμπρούς εκείνους επιστήμονες, που παίρνουν τήν όγεια τού κόσμου πολύ σόν σοβαρά. Και είχε μια μανία: Τά άνοιχτά παράθυρα! Κι' από τήν πρώτη μέρα, που ο καλός Θεός μας τόν έστειλε, άρχισε τήν προπαγάνδα του. — Όταν τόν εφώνασαν να δη κάποιον άρρωστο, ή πρώτη του δουλειά ήταν, πριν ακόμα έξετάση τόν πελάτη του, να τρέξη σόν παράθυρο και να τ' άνοιξη διάπλατα, άδιαφορώντας αν ήταν χειμώνας ή άνοιξη. — Πας είναι δυνατόν να μην άρρωστήσει, έλεγε μέσα στή μολυσμένη ατμόσφαιρα τού κλειστού δωματίου! — Και, μόλις έγραφε τή συνταγή, έβριε και τή διαταγή τήν άπαράκλητη: — Άνοιχτά παράθυρα, κύριοι! Ο καθόρος άερας είναι ή βάση τής όγαιας τού ανθρώπου. Όποιος άναπνέει καθαρό άερα, δεν άρρωσταίνει ποτέ! — Αδύ τήν προπαγάνδα όμως δεν τήν έκαμε μόνο στέος άσθενείς. Προς τούς όγαιες πρό παντός άπευθυνόταν. Η πρώτη του κούβέντα, μετά τήν άκαλημέρα γιατρός, ήταν: «Νά κοιμώσαστε με άνοιχτά παράθυρα» — Αυτό τού είχε γίνει πιά έμμονη ιδέα. Κάθε συζήτηση που γινόταν μπροστά του, ο γιατρός μας τήν έφερε πάντα με τόνό σόν άγαπημένο τόν θέμα. Κι' έλεγε: — Άν δλοι οι άνθρωποι κοιμώτουσαν με άνοιχτά παράθυρα, ο κόσμος θά ήταν πολύ καλύτερος. — Ο γιατρός μας τόν είχε πάρει ζήτηση φιλοτιμίας πιά, να ιδή τή συνοικία με όλα τὰ παράθυρα άνοιχτά. Έπισκεπτόταν τὰ σπία γαρις να τόν κολλέσουν, μιλούσε στά καφεναεία, έκανε διδασκαλία στά σχολεία, άργάνωνε διαλέξεις, σταματούσε τόν κόσμο σόν δρόμο για να τού άναπτέξη τόν θέμα, έτύπωνε έντυπα και τὰ μοίραζε. Παίδια, άντρες, γέροι, κορίτσια, γυναίκες και γρηές άκούγαν τόν κήρυγμα τού και σιγά-σιγά άρχισαν να συμμορφώνονται με τς οδηγίες του. Μιλούσε με τσή θερμή η γιατρός, ώστε καταβρώνε να μεταδίδη τήν πίστι τού και στέος άτυχικής κοτόικους τής περιφέρειας του. — Και πως να μη τόν πιστεύουν; Ήταν ο μόνος γιατρός τού ήθελε τούς κατοίκους τής περιφέρειας τού όγαιες, πεσφρονώντας τόν συμπεριόν του. Δεν έμοιαζε με τούς άλλους γιατρούς, που τρέλουν τὰ χέρια τους από χαρά, όταν άρρωσταίνη ο κόσμος. Κι' όταν πέφτη καμιά επιδημία, πού θά τούς γεμίση τς στέπες λεφτά. — Και τόν κήρυγμα τού έπιασε. Τά παράθυρα άνοιγαν κι' έμεναν άνοιχτά μέρα και νύχτα. Παράθυρα σέ άνάγια, σέ λούγια και σέ υπόγεια. Σέ πολυκατοικίες και μονοκατοικίες. Και άργά τή νύχτα τσ σπουδαίος αυτός επιστήμων, έγύριζε τούς έρημους δρόμους, παραπρόδα τὰ άνοιχτά παράθυρα, κι' αίσθανόταν βαθεία ίκανοποίησι για τόν άποτέλεσμα τής προπαγάνδας του. Μπορώ να σας πώ πως, ως τή νύχτα τής περασμένης Πέμπτης, δεν άπρηξε παράθυρο κλειστό. — Τόν πρωί τής Παρασκευής όμως, όλη η συνοικία άναστατάθηκε. Οι έννοικιοι τών λούγιων και τών υπόγειων, όταν έζήτησαν τόν πρωί, με τούς πνεύμονας φουσκωμένους από καθαρό άερα, βρεθήκανε μπροστά σέ μιά φοβερή έκκλησι: Τά σπία τους είχαν άδειάσει. Έλειπαν λεφτά, ρούχα, σερβίτσια, κοσμήματα, έλαφρά έπιπλα και δ,τι άλλο μπο

ύσκααν πάλι και τόν άναγνωρίζουμε. — Μαζύ με τς ευχαριστίες μας, όμως, έχουμε και μιά θερμή παράκλησι να σās υποδούλουμε. Άφήστε αυτή τή συνοικία, πού δεν έχει πιά ψυχή, και έγκατασταθήτε σέ άλλη, για να συνεχίσετε τή σωτήρια προπαγάνδα σας. Κι' έμεις δεν θά φανούμε άχάριστοι άπέναντί σας. Εύγνωμονόυσα. — Η Συμμορία τόν Έλαφρό χέρι — Ο γιατρός έναδιόθεσε με προσοχή τόν ευχαριστήριο πού πήρε. Πληροφόρηθηκε τὰ άποτέλεσματα τής προπαγάνδας του. Έμεινε για λίγο σκεπτικός, κι' έπειτα πήγε κατ' εούδεια κι' έκλεισε τόν παράθυρο του. Τόν διαμέρισμά του βέβαια ήταν σέ δεύτερο όροφο. Άλλά και άμια φορά δεν ξέριες τί γίνεται. Έφώνασε μάλιστα τήν ύπρετρία του και τής έλε αυστηρά: — Από σήμερα τὰ παράθυρα τού σπιτιού δεν θ' άνοίγουν ούτε για ένα δευτερόλεπτο! — Και η προπαγάνδα έσταμάτησε από τόν μοιραίο εκείνο πρωί. — **ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ** — **ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΑΣ** — Θέλετε να διατηρήσετε περισσότερο καιρό τὰ λουλουδία σας; Τόν βράδυ τὰ θγατέτε απ' τόν νερό στεγνώνετε καλά τὰ κοτσάνια τους, τὰ διπλώνετε σφιχτά μέσα σέ μιά έφημερίδα και τήν πηγαίνετε σ' ένα δωμάτιο όχι ζεστό. Τόν πρωί τὰ θά βρήτε δροσερώτατα. Η μέθοδος όμως αυτή απαιτεί μεγάλη λεπτότητα στήν εφαρμογή της. — **ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΥΛΑ** — Μιά νεαρά Γαλλίς ήθοποιός είχε συνδεθή έρωτικά με ένα δραματικό συγγραφέα πολύ γνωστό. Ο δεσμός τους κρατούσε αρκετό καιρό, όταν τελευταία ο συγγραφέας έαψε να τήν βλέπει. — Άνισυχη η ήθοποιός τού έστειλε ένα γράμμα σόν όποιο δεν τού έγραφε σκεδόν τίποτε. Είχε χαράξει μόνο ένα έρωτικό ματιό και είχε βάλει από κάτω τήν υπογραφή της. — Η άπάντησις τού συγγραφέας έβγαζε αθήμερον και ήταν έξ τς σόν συντόμης. Δεν περιέμενε τίποτε άλλο, έκτός από μιά τέλεια και μιά παύλα και τήν υπογραφή του! — **ΔΙΟΡΘΩΘΗΚΕ ΤΟ ΚΑΚΟ** — Ο Γκαλινό μπαίνει σόν τράινο, σ' ένα βαγόνι, όλα τὰ καθίσματα τού όποιο είναι πιασμένα. Κάθεται σ' ένα καθίσμα τρία άτομα, σόν όποιο καθόταν ήδη τρεις κύριοι. — Έσφηνικά όμως, κτυπάει τόν άπέναντι πάγκο και ξετράζει και τόν δικό του. — Διέδολε! λέει. Στόν άπέναντι πάγκο καθόταν μόνο τρεις, ένω εδω είμαστε τέσσερες. — Σηκώνεται λοιπόν και πηγαίνει και κάθεται σόν άπέναντι πάγκο! — **ΑΠΕΙΛΗ** — Ένας νέος και μιά νέα κάνουν μαζί ένα ρομαντικό περίπατο. Έχουν πρωτογνωρισθή τώρα μόλις. Ο νέος όμως δεν άργεί να πάρη άθροος τόν άπό τή μέση. — Πας πολυμάτε να περνάτε τόν χέρι σας γύρω απ' τή μέση μου; διαμαρτύρεται εκείνη. — Σας ένοχλεί αυτό, δεσποινίς; — Βεβαίως! Σας εδω... μιση

— **Ονειρα πούδγχαν** **ΑΛΗΘΙΝΑ** — Η Ιστορία άναφέρει πολλά παραδειγματα ανθρώπων πού είδαν όνειρα τὰ όποία έπραγματοποιήσαν. — Ο Ιπποκράτης γράφει κάπου ότι μερικοί φίλοι σύγχρονοί του πού είδαν σόν όπνο τούς ότι έπυραν καθάριστο, όταν έξύπνησαν κατέληφθησαν από... κοψίματα! — Ο Κορνήλιος Ρουφίνος, κατά τήν μαρτυρία τού Ρωμαίου Ιστορικού Πλινίου, όνειρεύτηκε κάποτε, ότι τυφλώθηκε. Όταν έζήτησε, βρέθηκε πραγματικά τυφλός, γιατί εν τώ μεταξύ είχε προσβληθ από άμαύρωσι. — Ο άρχιτέκτων Νίκων, είδε σόν όνειρο τόν, ότι ο γυιός του έπυε σέ σπουδαστή γιαντοική, άκολούθησε στή τή συμβουλή κι' έτσι η Έλλας άπέκτησε μιά απ' τς κορυφές τής Ιστοικής επιστήμης, τόν άδύνατο Γολών. — Ο Γολώνος πάλι πού πίστευε στά προφητικά όνειρα, άναφέρει ότι κάποιος φίλος του είχε όνειρευτή κάποτε πώς τόν ένα τόν πόδι εύλισσε. Πράγματι δέ, όστερα από μερικές μέρες τόν μέσος αυτό τού σώματος του προσβλήθη από παράλυσι. — Η Άγαρίστη, η μητέρα τού Περικλή, όνειρεύτηκε μιά βροδιά πώς γέννησε ένα λιοντάρι και μετά λίγες μέρες έφερε σόνό κόσμο τόν μεγάλον ρήτορα και πολιτικό τής άρχαιότητας. — Ο Πλούταρχος άναφέρει ότι κατά τόν χείσιμο τόν Προμηθέα, κάποιος Ικανότατος έόργατος τσυσματίστηκε σούσος, πέφτοντας από άκετό ύψος. Οι γιατροί πού τόν έξήτασαν, έδήλωσαν πως ήταν άδύνατο να γλυτώση. Ο Περικλής είδε όμως τόν ίδιο βράδυ σόν όπνο τού τήν θεά Άθηνά, η όποία τού έδωσε μιά όριμένη συνταγή προς θεράπειαν τού όργατι. Ο Περικλής άκολούθησε τήν συνταγή και κατέβηκε να κνή καλόν τόν έανάτη. Κατόπι αυτού, σόν μέρος όπου έπυε ο έόργατης, έστήθη ένα άγάλμα άφιερωμένο στήν Άθηνά — Υγεία. — Ο Πλούταρχος επίσης άναφέρει ότι ο Φίλιππος είδε σόν όνειρο τού τήν ήμερα τών γάμων του, ότι έσφράγιζε τήν κοιλιά τής συζύγου του με μιά σφαγιτσα πού είχε τόν σχήμα λιονταριού. — Τήν ίδια ήμερα, η Ολυμπιάς, η μητέρα τού Μ. Άλέξανδρου, είδε σόν όπνο τής τήν γύτσησαν στήν καρδιά απ' τήν όποία ξεπετάχτηκε μιά πεννύλη φωτιά. — Και τὰ δυο αυτά όνειρα βρήκαν αλήθεια, γιατί πορευόσαν τήν γέννησι τού Μ. Άλέξανδρου. — Όταν ο Μ. Άλέξανδρος πολέμουσε με τόν στρατό τού στίς Ινδίες, ο φίλος τού Προλεμπίος πληώθηκε, και μάλιστα θανάσιμα, γιατί τὰ βέλη τών έχθρών ήσαν δηλητηριώδη. Ο Μ. Άλέξανδρος, κατόπι αυτού, κατέληφθη από μεγάλη στενοχώρια και δεν ήξερε με ποιο τρόπο να γλυτώση τόν φίλο τού από τόν θάνατο. Μιά νύχτα τέλος παρουσιάστηκε σ' όνειρο τού ένας άθναός, ο όποιος τού έδειξε μιά ρίζα φυτού και τήν συμβούλεψε να τρώη μ' αυτή τήν πλνή τού Προλεμπίου. — Μόλις ζήτησε ο Μ. Άλέξανδρος, άναστήσε τόν θουματούργον φυτό και κατέβηκε να σώση μ' αυτό τήν ζωή τού κινδυνεύοντος τραυματία. — **ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ** — Για τόν τέλειο καθαρισμό των μαρμάρων γοπομοποιήσετε ένα μίγμα από εδδι και ψυλοκοπική σιμνή ελαφρότερη. Άλέφτε μ' αυτό τόν μάρμαρο και τόν άφινετε επί μερικές ώρες. Κατόπι δουρατίστε δυνατά και τόν πλένετε με καθαρό νερό. Άφήνετε κατόπι τόν μάρμαρο να στεγνώση και τόν ξανατρίβετε κατόπι με στυπνιό και με ένα δέριμα ζαρκασιοί

Θυσία στο θωμό του Έρωτος

ΡΟΜΑΝΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πυκνές νυφάδες χιονιού έφεταν στους έρημους δρόμους του Κάρτιε Λατέν. Ή ώρα ήταν έντεκα. Μία νέα, τυλιγμένη σ' ένα μακρύ σάλι, κατέβαινε διαστρικά την οδό "Αρπ. Κάπου - κάπου σταματούσε έκανε μερικές απότομες χειρονομίες, έλεγε ακατάληπτα λόγια και ύστερα συνέχιζε το δρόμο της. Όποιος την έβλεπε, θα την έπαιρνε για τρελή.

Όταν η νέα έφτασε στην γέφυρα Σαιν - Μισέλ, το χιόνι που είχε αρχίσει να πέφτει πιο πυκνό, σκέπαζε ήδη μ' ένα παχύ στρώμα καλή το λιθόστρωτο. Ο δρόμος ούρλιαζε άγρια στους γειτονικούς δρόμους. Η κοπέλα άκουσε πησε στο κιγκλίδωμα της γεφυράς και στάθηκε ακίνητη, κυττάζοντας τα νερά του Σηκουάνα, που κυλούσαν κάτω από τη γέφυρα, φοβερά, άπαιστα.

Ένα μίνα πριν απ' αυτή τη δρασιά, στην ταπεινή σοφίτα ενός οπιτιού της οδού Σαιν - Ζακ, ένας νέος καθόταν μπρός στο τζάκι, κρατώντας στα γόνατά του μια νέα με δακρυγόνα μάτια.

Μην κλαίς, Έρνεστίν, αγαπημένη μου Έρνεστίν! της έλεγε τρυφερά. Αν ήξερες πόσο υποφέρω πού σε βλέπω να κλαίς! Οκτώ μέρες μονάχα θα λείψω. Και ύστερα θα ξανάρθω κοντά σου, για να μη χωριστούμε ποτέ πια.

Φοβάμαι μή μ' εγκαταλείψεις, Ιούλιε! φθούρισε η Έρνεστίν.

Να σ' εγκαταλείψω! φώναζε ο Ιούλιος. Πώς μπορούσε να φανταστεί ένα τέτοιο πράγμα; Είπε δυνατόν να απαρνηθεί έσένα, τη μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής μου;

Η Έρνεστίν έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του.

Ήσυχασε, αγαπημένη μου! εξακολούθησε εκείνος. Το ταξίδι αυτό το κάνω γιατί είναι ανάγκη. Όταν ο πατέρας μου πού με καλεί τώρα κοντά του θα σε γνωρίσει καλύτερα, θα εκτιμήσει τον χαρακτήρα σου και θα σ' αγαπήσει όπως σ' αγαπώ κι' εγώ... Και θα γίνης τότε γυναίκα μου.

Αν με γελάσεις, Ιούλιε, θα σκοτωθώ... Μου είναι αδύνατο να ζήσω χωρίς την αγάπη σου! Μη λησμονής ότι σε τρεις μήνες θα είμαι μπέρα...

Όταν όμως το ρολόι σήμανε έξι φορές, ο Ιούλιος αποκαίρθηκε την Έρνεστίν, γιατί σε λίγο θα έφευγε το λεωφορείο πού θα τον μετέφερε στο χωριό του. Και η Έρνεστίν έμεινε μόνη στο σοφίτα, με τα δάκρυα στα μάτια...

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες, ένας μήνας. Κατά το διάστημα σ' αυτό του κάκου ο Ιούλιος προοιόθηκε να γυρίσει στο Παρίσι. Ο πατέρας του δεν ήθελε ούτε σ' ακούσει να γίνεται λόγος για γάμο με μια ταπεινή μιντινέτα του Κάρτιε Λατέν.

Μα ο Ιούλιος αγαπούσε την Έρνεστίν. Και, μία νύχτα, έφυγε κρυφά από το πατρικό του σπίτι, ανέβηκε σ' ένα λεωφορείο και τράβηξε για το Παρίσι.

Ήταν ή ώρα έντεκα όταν ο Ιούλιος έφτασε στο Παρίσι. Ύστερα από ένα τέταρτο έφτασε στο οπίτι που μνηνε η αγαπημένη του.

Στάθηκε έξω από την πόρτα του μικρού δωματίου της φίλης του. Νεκρική σιγή βασίλευε. Ένα τρομερό προαίσθημα έσφιζε την καρδιά του. Χτύπησε την πόρτα, η πόρτα δεν άνοιξε...

Στο μεταξύ η θυρώρος είχε ανέβει επάνω... Παύ εινε η Έρνεστίν; τη ρώτησε.

Βγήκε έξω, πριν από ένα τέταρτο της ώρας... Την έσπρωξε πέρα, κατέβηκε σάν τρελλός και βγήκε στο δρόμο.

Κάποιο θλιβερό προαίσθημα τον έκανε να τραβήξει προς το Σηκουάνα. Το χιόνι τον τύφλωνε. Σε λίγο έφτασε στη γέφυρα του Σαιν - Μισέλ. Έξαφνα τα πόδια του μπλέχτηκαν σ' ένα κομμάτι πανί. Το πήρε, το κύτταξε και χλώμιασε. Ήταν το σάλι που είχε χαρίσει άλλοτε της Έρνεστίνης.

Απερίγραπτη αγνία έσφιζε την καρδιά του. Δεν είναι δυνατόν, τρούλιος, θεέ μου, από τί τρομερό θάνατο πέθανες, δυστυχισμένη!

Τραβούσε τα μαλλιά του και χτυπούσε το στήθος του, φιλώντας με πάθος το σάλι που κρατούσε στα χέρια του, φωνάζοντας: Έρνεστίν, Έρνεστίν!...

Τέλος, τσακισμένος από την σωματική του κόυ-σαι και την ψυχική αγνία, σωριάστηκε κάτω λιπόθυμος.

Ύστερα από δυο μέρες, το πτώμα μίας νέας, πού δεν το είχε ακόμα παραμορφώσει ο θάνατος, μετεφέρθηκε στο νεκροτομείο.

Ένας νέος, γονατιστός μπρός στο πτώμα της, έβρεχε με τα δάκρυα του τα παγωμένα χέρια της. Τα μπερδεμένα λόγια του, πού δεν είχαν κανένα νόημα, και οι οπασμοειδείς χειρονομίες του μαρτυρούσαν ότι ο νέος αυτός ήταν τρελλός. Σε μία γωνιά στεκόταν όρθιος ένας γέρος, πού έκλαιγε με δυνάτα αναφυλλήτα.

Θ. ΚΟΠΠΕ

Χ αί ! Χαί ! Χαί ! Κίνησε ο τσελιγκας, ο Βλαχογιώργος, τώρα πού πλούτισε και θησαύρισε. να ιδη τον κόσμο κι' αυτός. Έως τώρα δεν ελκίνηθηκε από το χωριό του. Έκει έκασθάνε κι' ε-δουκε τα υιοτρόβατά του.

Μα αφού έκανε λεφτά με τη μαυρή αγορά, έπρεπε να δη τον κόσμο.

Ένας φίλος του, ο Παναγής ο Κουρεμένος τον συνεβούλευσε να δηγί παρακάτω, ο κόσμος είν' πλατός κι' αυτός δεν θα πεινά-ση!

Κάμε ένα ταξίδι για να δοκιμάσης και ξαναρχήσαι, αν δε σ' άρεση, είπε ο Παναγής.

Λες να κατεβώ στην Άθήνα; άρε Παναγή;

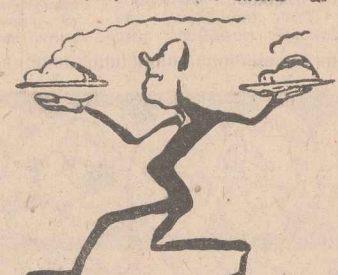
Θέλει και ρώτημα; Να πάς να δης την πρωτεύουσα, να πάρης τα λεφτά σου.

Θα σ' ακούσω, Παναγή. Μα άχρήσιμα και σ' μαζί.

Νάρθω, τσελιγγά μου μετά χαράς. Πρέπει να σε συντροφέω. Άθήνα εινε αυτή, κοτζάκι! πολι-τεία, μπορείς και να χαθής μο-ναχός σου.

Ο Κουρεμένος ήταν ένας Ή-πειρώτης αγράμματος, πού ήξερε όλους τους ψαλμούς στην έκκλη-σία απ' έξω. Από γραμμάτια μό-λις εγγρατσόνει και διέλλα, αλ-λα από τα ψαλτικά δεν είχε ιδη στα μάτια του ποτέ. Αυτό ήταν όμως άρκετό εις το άπομνημό-νιο εκείνο χωριό για να θεωρη-ται ο σοφώτερος κι' όταν μία μέρα χήρεψε η ενόρια, να υποδεχθή ό-πο τόν συγχωριανών και για πάς.

Χτίστηδες όλοι εκεί επάνω α.

Του έφερνε ό,τι ποθούσε η καρδιά του.

γαθό, κόσμος άποκλεισμένος, τό-σα ήξευραν, τόσο υπεδείκνυναν. Τόν συνάδουσαν λοιπά στα Γιάν-νενα και τόν πήγαν στον Δεσπο-τή, για να τόν χειροτονήσι! Ο Δεσποτής μόλις τόν ειλε πώς δεν ζέρει και πολλά, άρχισε να του κάνει προχειλούς έρωτήσεις.

Ποιός έχτισε τον κόσμο; τόν ρώτησε.

Ποιός έχτισε τον κόσμο! Πού να το ήξερε ο Παναγής αυτό και πού τόν είχε ιδη τον κόσμο! Αυτός ένα μόνο, το χωριό του έ-γνώριζε και τους χωριανούς πού χιζάν!

Λοιπόν, ποιός τόν έχτισε τον κόσμο, δεν μάς λές;

Εξούστης λίγο...

Ποιός έχτισε τον κόσμο ελ-πες;... Ποιό άλλοι από μάς τους Ποσινότες!...

Τι λες μωρέ ; τοδε έκπλη-κτος ο Δεσποτής.

Αμ! βέβαια! Ίσως πάλι να βοηθήσαν λίγο κι' οι Βαυρμπα-νίτες!...

Έτσι δεν έγινε παπάς ο Πα-ναγής κι' άπόμεινε και πάλι χτί-στης. Και τώρα πού άνοιξαν οι δρόμοι, θα πάρη κι' αυτός τα μά-τια του να πάη να εδρη τυχί! Θα ακολουθήση το Βλαχογιώργο.

Ο τσελιγκας είχε φορτωθή μα-χαίρια και κουμπουρά. Έστριβε το μουστάκι του και σοφώρως το φρούτι!

Να σ' άκούσω, Παναγή. Μα άχρήσιμα και σ' μαζί.

Θέλει και ρώτημα; Να πάς να δης την πρωτεύουσα, να πάρης τα λεφτά σου.

Θα σ' ακούσω, Παναγή. Μα άχρήσιμα και σ' μαζί.

Νάρθω, τσελιγγά μου μετά χαράς. Πρέπει να σε συντροφέω. Άθήνα εινε αυτή, κοτζάκι! πολι-τεία, μπορείς και να χαθής μο-ναχός σου.

Ο Κουρεμένος ήταν ένας Ή-πειρώτης αγράμματος, πού ήξερε όλους τους ψαλμούς στην έκκλη-σία απ' έξω. Από γραμμάτια μό-λις εγγρατσόνει και διέλλα, αλ-λα από τα ψαλτικά δεν είχε ιδη στα μάτια του ποτέ. Αυτό ήταν όμως άρκετό εις το άπομνημό-νιο εκείνο χωριό για να θεωρη-ται ο σοφώτερος κι' όταν μία μέρα χήρεψε η ενόρια, να υποδεχθή ό-πο τόν συγχωριανών και για πάς.

Χτίστηδες όλοι εκεί επάνω α.

Του έφερνε ό,τι ποθούσε η καρδιά του.

γαθό, κόσμος άποκλεισμένος, τό-σα ήξευραν, τόσο υπεδείκνυναν. Τόν συνάδουσαν λοιπά στα Γιάν-νενα και τόν πήγαν στον Δεσπο-τή, για να τόν χειροτονήσι! Ο Δεσποτής μόλις τόν ειλε πώς δεν ζέρει και πολλά, άρχισε να του κάνει προχειλούς έρωτήσεις.

Ποιός έχτισε τον κόσμο; τόν ρώτησε.

Ποιός έχτισε τον κόσμο! Πού να το ήξερε ο Παναγής αυτό και πού τόν είχε ιδη τον κόσμο! Αυτός ένα μόνο, το χωριό του έ-γνώριζε και τους χωριανούς πού χιζάν!

Λοιπόν, ποιός τόν έχτισε τον κόσμο, δεν μάς λές;

Εξούστης λίγο...

Ποιός έχτισε τον κόσμο ελ-πες;... Ποιό άλλοι από μάς τους Ποσινότες!...

Τι λες μωρέ ; τοδε έκπλη-κτος ο Δεσποτής.

Αμ! βέβαια! Ίσως πάλι να βοηθήσαν λίγο κι' οι Βαυρμπα-νίτες!...

Έτσι δεν έγινε παπάς ο Πα-ναγής κι' άπόμεινε και πάλι χτί-στης. Και τώρα πού άνοιξαν οι δρόμοι, θα πάρη κι' αυτός τα μά-τια του να πάη να εδρη τυχί! Θα ακολουθήση το Βλαχογιώργο.

Ο τσελιγκας είχε φορτωθή μα-χαίρια και κουμπουρά. Έστριβε το μουστάκι του και σοφώρως το φρούτι!

Ίστορίες του Χωριού

Τό ταξίδι του Ίσέλιγγα

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Θέλεις και; και παρμεζάνα, μπέη μου;

— Αίτια βρεί Ποιός ά- θα φύγη όρε γιατί θα φύγω!

— Και τα λε- φτά άφέντη μου! Τα λεφτά; φώνα- ξε ο ξενοδόχος.

Μα ο τσελιγ- κας δεν καταλά- βανε από αυτό.

Η πληρωμή δεν ύπήρχε πο-έ στο χωριό του όπου έ- βραίλευε η άρπα- γη.

— Μωρέ δεν θα πληρώσης;

Νά πληρώσ η αυτός ; Τι να πληρώσ! Μήπως δεν τόν κάλεσε αυτός να φάη και να πιή... Και από ποτε άρχισε ο κόσμος να πληρώνη... Κάτι άλλο θέβαια, έσκαπτετο, θέλουν να πούν!...

— Μωρέ για δε μούτρα!... Μω- ρέ φτου σου κατσικοκλέφτη!... Μαζεύτηκε τώρα κόσμος άρκε- τός.

— Τι δεν πληρώνει άφεντικό;

— Μωρέ δεν πληρώνει ο γύ- φτος!

— Φτου σου! μπουρτζόβλαχε!

— Φτου στα γένεια σου γου- ρουνί! Υποπόδιο της κολάσεως.

Ο τσελιγκας έσ-έκετο άκίνη- τος και έδέχτο τους έμπρησμούς με μία μακαριότητα μεγάλη!

Και τώρα ά- πόψε, μέσα σ' αυτό το άνοιξι- άτικο δειλινό, πού γέμισε μα- γείες την φύ- σι, μέσ' στ' α-

Μέσ' στα πολλά λουλούδια τ' άν- (θισμένα.

Κι' ούτ' η άγκαλιά μου μόνο σε (τραβάει

Σάν τα πουλιά πετάνε μεθυσμέ- (να...

Έχεις για πάντα την καρδιά μου (πάρει

Για σένα η καρδιά μου ξεφανώ- (νει!)

Θά σ' αγαπώ και μέσα στο Γενάρη (θά σ' αγαπώ πνιγμένη μέσ' στο χιόνι).

Μά, σ' αγαπώ μονάχα μέσ' στο (Μάη).

Μέσ' στα πολλά λουλούδια τ' άν- (θισμένα

Κι' ούτ' η άγκαλιά μου μόνο σε (τραβάει

Σάν τα πουλιά πετάνε μεθυσμέ- (να...

— Αίτια βρεί Ποιός ά- θα φύγη όρε γιατί θα φύγω!

— Και τα λε- φτά άφέντη μου! Τα λεφτά; φώνα- ξε ο ξενοδόχος.

Μα ο τσελιγ- κας δεν καταλά- βανε από αυτό.

Η πληρωμή δεν ύπήρχε πο-έ στο χωριό του όπου έ- βραίλευε η άρπα- γη.

— Μωρέ δεν θα πληρώσης;

Νά πληρώσ η αυτός ; Τι να πληρώσ! Μήπως δεν τόν κάλεσε αυτός να φάη και να πιή... Και από ποτε άρχισε ο κόσμος να πληρώνη... Κάτι άλλο θέβαια, έσκαπτετο, θέλουν να πούν!...

— Μωρέ για δε μούτρα!... Μω- ρέ φτου σου κατσικοκλέφτη!... Μαζεύτηκε τώρα κόσμος άρκε- τός.

— Τι δεν πληρώνει άφεντικό;

— Μωρέ δεν πληρώνει ο γύ- φτος!

— Φτου σου! μπουρτζόβλαχε!

— Φτου στα γένεια σου γου- ρουνί! Υποπόδιο της κολάσεως.

Ο τσελιγκας έσ-έκετο άκίνη- τος και έδέχτο τους έμπρησμούς με μία μακαριότητα μεγάλη!

Και τώρα ά- πόψε, μέσα σ' αυτό το άνοιξι- άτικο δειλινό, πού γέμισε μα- γείες την φύ- σι, μέσ' στ' α-

Μέσ' στα πολλά λουλούδια τ' άν- (θισμένα.

Κι' ούτ' η άγκαλιά μου μόνο σε (τραβάει

Σάν τα πουλιά πετάνε μεθυσμέ- (να...

Έχεις για πάντα την καρδιά μου (πάρει

Για σένα η καρδιά μου ξεφανώ- (νει!)

Θά σ' αγαπώ και μέσα στο Γενάρη (θά σ' αγαπώ πνιγμένη μέσ' στο χιόνι).

Μά, σ' αγαπώ μονάχα μέσ' στο (Μάη).

Μέσ' στα πολλά λουλούδια τ' άν- (θισμένα

Κι' ούτ' η άγκαλιά μου μόνο σε (τραβάει

Σάν τα πουλιά πετάνε μεθυσμέ- (να...

Ή έκδίκησις της Άντζελίνα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ήμου! ένα χρόνο περίπου στην πάμπα, όταν ά- ξαφνα εδω μία μέρα κάποιο χέρι ν' άνασκήννη το ύφασμα του ράντοου μου. Ένας νέος μπήκε μέσα, έκαμε μ' ά υποκλίσι κατά τόν Ινδικό τ' όπο και μου ειπε με παρεφθαρμένα Ισπανικά:

— Έρχομαι από την άλλη άκρη τις κοιλάδας. Ή άδελφή μου και είνυ ζούμε από τα παιδικά μας χρόνια μαζί με τους Ίνδους.

— Έχουμε όλα εκείνι πού χρεια- ζονται για να είμαστε ευτυχισμέ- νοι. Η άδελφή μου όμως, σάν γυναίκα πού εινε, δεν έβρισκε την ίδια διασκέδασι στη ζωή μας. Είνε τώρα είκοσι χρόνων και δεν μπορεί, λέει, ν' αναπήρη έναν Ίνδο. Θέλει να γυρίση στη Σάν- τα - Φε και να ζήση σάν Άργεν- τινό. Μήπως έχετε σεις κανένα πού να μπορη να ην οδηγίση στην πόλι, κοντά στους συγγε- νείς μας;

— Σε τρεις μέρες φεύγω για τόν Σάντα - Φε. Φέρε μου εδώ την άδελφή σου. Θά την συνοδεύω!

— Γκράτσιας! άπάντησε ο νέος, έκανε μια δεύ- τερη υποκλίσι και έφυγε.

Ύστερα από τρεις μέρες άνοιξε πάλι το πανί της εισόδου της σκηνής μου.

Ο νέος αυτή τη φορά συνάδευε μία νέα εξαί- ρετική καλλονής. Το βλέμμα της ήταν επίδελ- τικό και αν και ήταν μισόγυμνη, είχε έμφανισι βασίλισσας.

— Νά η άδελφή μου! ειπε με πένθιμο ύφος ο νέος.

Επειτα την κύτταξε λίγες στιγμές χωρίς να ηη τίποτε και άπότομοι εξαφανίσθηκε θιαστικά, ό- σο και την πρώτη φορά. Έκαμα τότε διάφορες έ- ρωτήσεις στη νέα σε Ισπανική γλώσσα και μου διη- γήθηκε τα εξής:

— Με λένε Άντζελίνα. Ήμου! δώδεκα ετών δ- ταν μάς άρπασαν οι Ίνδοι έμένα και τόν άδελ- φό μου. Ο πατέρας μου ήταν ιδιοκτήτης πολ- λών άγροκτημάτων και μία μέρα πηγαίναμε σ' ένα από αυτά πού ήταν άρκετά μακρού.

Είχαν περάσει τέσσερες μέρες από τότε πού ξεκινήσαμε, όταν άξαφνα μάς έβγινε η επίθεσις. Οι Ίνδοι άφου σκότωσαν τους συνοδούς μας, μάς ήπραν αιχμαλώτους. Ο πατέρας μου ευτυχώς γλώ- τωσε. Ελπίζω πως η μητέρα μου δεν πέθανε από τη λύπη της και πως θα τους ξανάρθω και τους δύο. Σας; ευχαριστώ, κύριε, πού είχατε την καλω- σύνη να με οδηγήσετε κοντά τους!

Ο ύπνρετός μου ήρθε να μου άναγγείλη εκείνη τη στιγμή ότι το άμαξί ήταν έτοιμο. Στοιμασθήκα- με τότε και σε λίγο ξεκινήσαμε.

Στο όριο η νέα συμπλήρωσε την Ιστορία της: Ο άδελφός μου, ειπεν, έβγινε έντελέως Ίν- δος. Είνε ευκίνητος και δυνατός και τού άρέσει η άγρία ζωή. Έγώ όμως δεν λησμονήνα ούτε μία στιγμή ότι οι Ίνδοι ήταν οι άρπαγείς μου. Θερ- μουν πάντα άγρια μαζί τους.

Εμεινε μία στιγμή σιωπηλή και έπειτα ειπε ά- γρια:

— Έκδικήθηκα όμωρ! Έκδικήθηκα!

— Τι έκαμες; ρώτησα.</

11° "Όταν είδε το περίπλοκο ανάμεικτο στά δόντια του, προσπάθησε να το δει απόσπαση και έπειδή δεν μπόρεσε, τράβηξε ένα μαχαίρι, άνοιξε μ' αυτό το στόμα του Μάδσεν, άρπάξε το κειμήλιο και έβρεξε να το πάει στην Μάιντ με την πεποίθηση ότι έτσι θα κατακτούσε την καρδιά της.

"Η Μάιντ, η οποία περιέμενε τους δύο φίλους της άνοιξε, τρελλή τώρα από τη χαρά της, άρπαξε από τα χέρια του δόκτορος το πολύτιμο περίπλοκο και άρχισε να το περιεργάζεται άφορταγα.

—Το βρήκα επί τέλους! είπε λαχανιασμένος ο Κιέν—Λούγκ.Το απέσπασα από τον λαϊκό του ραβδίνου τη στιγμή που ξεψυχούσε. Πάρτε το! Σας άνηκε όπως σας άνηκε και η καρδιά μου.

Την ίδια στιγμή ο Μάδσεν άρμυσε σαν θύελλα μέσα στην κόμα ρη. "Έψαξε παντού.

Δεν βρήκε όμως το περίπλοκο κ' έτρεξε να συναντήσει τον Κιέν — Λούγκ.

Δεν τον βρήκε όμως κ' έτρεξε στη Μάιντ για να εξακριβώσει το μυστηριώδη τρόπο με τον οποίο χάθηκε το «σύμβολο της Άσπάρτης».

Είπε από το παράθυρο το δόκτορα να δίνει στη φίλη τους το περίπλοκο και άρμυσε λυσσασμένα από θυμό μέσα στο σπίτι.

— Έλεεινέ! έφώναξε απειλητικά στο δόκτορα... Σ' αυτό τ'όχιλες! Τώρα θα λογαριαστούμε!

Και σηκώσε τη τρομερή γροθιά του έναντι του Κιέν—Λούγκ.

Κι' άρμυσε όμως θα τον έσπασε το κεφάλι αν δεν έμεινε στη μέση η Μάιντ να τους συμφιλιώσει...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΑΚΩΜΠ

Ι.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Πέντε ημέρες αργότερα το υπερωκεάνιο «Μίτσιγαν» ξεκινούσε απ' το λιμάνι της Κατών για το άφρικανικό λιμάνι του Άντεν και άλλα άνατολικά λιμάνια της Άφρικής.

Στο «Μίτσιγαν» βρισκότουσαν και οι τρεις φίλοι μας, οι οποίοι πήγαιναν στην Άφρική για να βρουν την «ημιμυθική» πόλη Όφιρ, όπου, σύμφωνα με την παράδοση, ήταν κρυμμένοι οι θησαυροί της Βασιλείας του Σαβέθ, της περίφημης έρωμένης του Βασιλέως Σολομώντος.

"Η Μάιντ κ' οι δύο φίλοι της καθισμένοι στο κατάρτωμα, λίγο παράμερα, μελετούν με προσοχή το έγγραφο που βρήκαν μέσα στην άσημνια θήκη του περιπτου της Άσπάρτης.

Το έγγραφο ήταν γραμμένο σε γλώσσα Άσσυριακή.

"Η Μάιντ ήξερε τη γλώσσα αυτή κ' έξηγούσε στους φίλους της το περιεχόμενό του που δεν ήταν και τόσο διαφωτιστικό.

Πιο σπουδαίο ήταν ένα σχεδιάγραμμα που όηρχε πάνω σ' αυτό.

—Είμαι βέβαιη, έλεγεν η Μάιντ, πως το σχεδιάγραμμα αυτό έινε σχετικό με το μέρος όπου κρύβονται οι θησαυροί. Αυτές οι γραμμές κ' αυτοί οι κύκλοι δείχνουν τους υπόγειους δρόμους του λαβυρίνθου στον οποίο πρέπει να μη κανείς για να φτάση στο θησαυροφυλάκιο.

"Επενέθη τώρα ο Κιέν—Λούγκ.

—"Η παράδοση, είπε, αναφέρει ρητάς πως πρωτεύουσα της Βασιλείας του Σαβέ ήταν η πόλις Όφιρ. Πρέπει να βρούμε, λοιπόν, το μέρος που βρισκόταν η Όφιρ και τότε ν' άρχισουμε τις έρευνές μας για το θησαυρό.

—Κι' αν η πόλις Όφιρ δεν υπήρξε ποτέ; πετάχτηκε και είπε ο Μάδσεν.

—Όχι, όχι, δεν έχετε δικιο, φίλε μου, είπε η Μάιντ. Το έγγραφο αυτό και το περίπλοκο μέσα στο οποίο βρισκόταν, μάς δείχνουν καθαρά πως η Όφιρ όηρχε, πως οι θησαυροί όηάρχουν και πρέπει να τους βρούμε.

Οι συζητήσεις αυτές γίνοντουσαν καθημερινώς μεταξύ της Μάιντ

και των φίλων της.

Το «Μίτσιγαν» έπιασε στο μεταξύ στο λιμάνι του Άντεν και τέλος κατέληξε στο Άφρικανικό γαλλικό λιμάνι του Όμπόκ κοντά στην έξοδο της Έρυνος θαλάσσης.

Οι τρεις φίλοι μας αποβιβάστηκαν εκεί για να πάρουν το δρόμο προς το έσωτερικό της χώρας και ν' άρχισουν τις έρευνές των.

II

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑ

Για να εισαγωγή κανείς στο έσωτερικό της Άφρικής, χρειάζεται απαραίτητα ένα καλό καραβάνι από μαύρους. Κι' αυτή ήταν η πρώτη φροντίδα της Μάιντ και των φίλων της, αφού άναπαύθηκαν.

Χρειάζονταν ακόμα να δώσουν καλά τους μαύρους συνοδούς των γιατί οι φυλές που κατοικούσαν δεξιά κ' άριστερα στο δρόμο που θα έπαιρναν ήταν ημιάγριες και ληστρικές.

"Ο Μάδσεν και ο δόκτωρ ζήτησαν ακόμα διάφορες λεπτομέρειες για την ενδοχώρα στην οποία θα κατευθυνόντουσαν.

Μεταξύ των άλλων, τους πληροφόρησαν ότι σε απόσταση πεντακόσιων χιλιομέτρων βρισκόταν το βασίλειο του Μακόμπ, ο οποίος φημιζόταν ως άνθρωπος άγαθός και προστατής των ξένων που έφθαναν στην περιοχή του.

Την παραμονή της άναχωρήσεώς των, ο Κιέν—Λούγκ είπε συγκινημένος στη Μάιντ:

—Δεσποινίς, από αύριο άρχίζουν για μάς οι περιπέτειες και οι κίνδυνοι. Θα ήθελα λοιπόν να σας δώσω μια φιλική συμβουλή πριν ξεκινήσουμε. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να παρατηρήτε στο σχεδίου σας και να εγκαταστήσετε σ' ένα πολιτισμένο μέρος όπου θα ζήσετε ήσυχη κ' εύχυσμένη.

—"Ο δόκτωρ μιλάει σωστά, είπε ο Μάδσεν.

Τά μάτια της Μάιντ άστράψαν.

—Όχι, ποτέ, είπε. Δεν παραιτούμαι του σχεδίου μου, δεν ένωιά να παρατηρήθω της έκδηλσεώς μου.

"Οποιος μ' άγαπά άς με άκούσθης. Δεν με τρομάζουν οι κίνδυνοι, είμαι γεννημένη γι' αυτούς.

Οι δύο φίλοι της δεν έπέμειναν. Και την άλλη μέρα το πρωί ξεκίνησαν επί κεφαλής του καραβανιού για τα μυστηριώδη βάθη της Άφρικής.

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Περπάτησαν αρκετές ημέρες κάτω από τον καυστικότατο Άφρικανικό ήλιο.

Μιά-δύο φορές τους ρίχτηκαν συμμορίες Άφρικανών ληστών, μά οι ένοπλοι συνοδοί τους τους έτρεψαν σε φυγή.

Έφθασαν τέλος στο βασίλειο του Μακόμπ.

"Ο μαύρος βασιλιάς, είχε ανάστημα γίγαντος και ήταν πραγματικά καλόκαρδος άνθρωπος.

Τους υποδέχτηκε με καλωσύνη και προσέφερε να τους φανή χρήσιμος.

"Ο βασιλιάς Μακόμπ είχε γιού ένα παλληκάρι εκκοι χρόνων, εύρωστο και άρκετα ώραιο, παρ' όλη τη μαυρίδα του.

Μόλις το μαύρο βασιλόπουλο άντίκρυσε την Μάιντ, αίσθάνθηκε την καρδιά του να φλογίζεται από άγάπη.

Πρώτη φορά στη ζωή του αντίκρυε λευκή γυναίκα. Άπ' τη στιγμή αυτή είχε γίνει ο ίσκιος της Μάιντ.

Την συνόδευε παντού, την περιποιόταν, προσπαθούσε να της γίνετα ευχάριστος.

"Η Μάιντ είχε μαντέψει το άσθημά του. Δεν άνησύχησε όμως, βέβαιη πως ο διάδοχος του θρόνου θα την έσεβετο.

Ξαφνικά όμως, ξεφύτρωσε στη μέση και δεύτερος έρωτευμένος: "Ο Μάγνος της φυλής, ο τρομερός Μαραμπού.

"Ο Μαραμπού ήταν γέρος, άσπρομαλλής, τερατώδης την μορφή και με καρδιά σκληρή.

Μεταξύ των δύο άντραστών άρχισε πλέον μια λυσσώδης πάλη.

Πρώτος ο διάδοχος πρόσταξε τον Μαραμπού να πάψη να γλυκοκυττάζει τη λευκή κυρία.

"Ο Μαραμπού γέλασε σαρκαστικά.

—Την αγαπώ, είπε, και θα γίνει δική μου.

—"Η λευκή κυρία θ' αγαπήσει το διάδοχο του θρόνου, κραύγασε ο γιούς του Μακόμπ. Σε διατάζω και πάλι να πάψης να τρέφης τέτοιες έλπίδες.

—Δεν μπορεί να με διατάξη κανένας έμένα, ούρλιαξε ο Μαραμπού. Είμαι ο Μάγνος της φυλής. "Η δύναμή μου είναι μεγάλη. Θα έκδικηθώ!

—Θα διατάξω να σε κρεμάσουν.

—Με προστατεύουν τα πνεύματα. Κι' αυτός ο θάνατος με φοβά.

ΑΡΧΑΙΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

...Καλύτερα να γυρίση κανείς πίσω παρά να εξακολουθήση το στραδό δρόμο.

...Πριν γίνη κανείς τιμονιέρης πρέπει να μάθη να τραβάη κουπί.

...Τόν όκνηρο τόν άποστρέφονται και θεοί και άνθρωποι.

...Τά Κράτη εύχονται μόνον όταν τιμωρούνται οι άδικες.

...Δεν υπάρχει χειρότερος κυβερνήτης από αυτόν που δεν μπορεί να κυβερνήση ούτε τόν έαυτόν του.

...Να δοσάτε την άνεχεια, ποτέ όμως να μην υποστηρίζετε την άρνια.

...Όπου ζή ο άνθρωπος εκεί μπορεί και να εύχυσθή.

...Η πιο άνωφελής άρετή του ανθρώπου είναι η μετάνοια.

...Οι πλούσιοι έχουν κόλακες και οι φτωχοί φίλους.

του. Φυλάξου, γυνέ το Μανόμ, φυλάξου!...

"Έξω φρενών ο Μάγνος γάρισε άμέσως στην καλύδα του.

Το έσωτερικό της καλύδας του Μαραμπού ήταν πραγματικά άλλοκοτο. Και τί δεν όηρχε εκεί μέσα! Χοντροειδή πηλίνα δοχεία με δηλητηριώδεις χυμούς φυτών, ανθρώπινα κρανία, βολασμαμένες νυκτερίδες και φείδια, μαγιά βοτάνια, παράξενα φυλακτά και άλλα περιεργά άντικείμενα.

"Ο Μαραμπού κάθισε κάτω κ' άρχισε να σκέπτεται με ποιόν τρόπο θα γλύτωνε από τόν νεαρό άντρασά του.

—Θα ξεσηκώσω τους πιστούς άπαθούς μου έναντιόν του Βασιλιά και τοδ γιού του, άρχισε να μολογεί. Θα τους αλμυλωτώ ή θα τους σκοτώσω. Θα σκοτώσω μαζί και τόν λευκό. Κι' έτσι ή ώρα είναι λευκή θα γίνει δική μου.

Ο σκέψεις του αυτές τόν ικανοποίησαν.

Βγήκε από τη καλύδα του για να κάνει ένα γύρο στο χωριό. Περνώντας έξω από τη σκηνή των λευκών είδε τη Μάιντ να κοιμάται. Στά χέρια της κρατούσε άκόμη το περίπλοκο ένγγραφο το οποίο διάβαζε πρό δάιγλου.

Σιγά—σιγά ο Μαραμπού, άλαφοπατώντας σαν άγρίονατος, πήλσας, έσκυψε πήρε το ένγγραφο και έκταφάνισκε σ' ένα πλάιν μονοπάτι.

III

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΩΝΤ

"Η Μάιντ και οι σύντροφοί της δεν άργησαν να καταλάβουν τί συνέβαινε μεταξύ τόν διαδόχου και τού Μάγνου της φυλής.

—Πρέπει να φύνομε από δω πριν γίνη κανένα αλμυτωκύλισμα, είπε ένα βοάδύ ο Μάδσεν.

Προσπαθώντας να λινε μέσος άμάρτησαν και ξεκίνησαν, αφού άποκαυρέστησαν τόν καλόκαρδο Βασιλιά Μακόμπ και τόν γιού του.

"Η πορεία τους άνάμισε στην έρημιά ήταν τρομερά κουραστική. Άναγκαζόντουσαν να έχουν τα μάτια τους τέσσερα για να προφυλάγαντα από τα θηρία και τόν μαύρους ληστές.

Στο μεταξύ αυτό ο Μαραμπού δεν είχε παραμείνει άπρακτος. Άποφασισμένος να κάνει τη Μάιντ δική του, κατέκρινε ένα σώμα από έμπιστους του ένόλυνος και ξεκίνησε να συναντήσει τής έξερευνητάς.

Για τούς δύο λευκούς δεν ένδιαφέρομαι καθόλου είπε στους ένόλυνους του. Άν δεν άντισταθούν αλμυλωτίστε τους. Άν άντισταθούν όμως σκοτώστε τους. Έκείνη που μ' ένδιαφέρει είναι ή λευκή κυρία. Ένωιά να μού την πιάσετε και να μού την φέρετε χωρίς να της κανέτε κανένα κακό.

Μόλις ο μάγνος ξεκίνησε με τούς έμπιστους του, ο γιούς του Μακόμπ πληροφόρησε τούς σκοπούς του και χωρίς να χάση καιρό συνέκρινε μερικόνες γενναίους φίλους του κ' έτρεξε κατόπι του.

"Ο Μαραμπού όμως κατάρθηκε να φθάση το καραβάνι των λευκών και χωρίς να χάση καιρό διάταξε τούς άνδρες του να έπιτεθούν έναντιόν του και να αλμυλωτίσουν την Μάιντ.

"Ο Μάδσεν έτοιμαζόταν ν' άποκρούση την έπίθεση των μαύρων, επενέθη όμως ο Κιέν—Λούγκ και τού είπε:

—Είμαι μάταιος ήρωισμός αυτό που κάνεις. Άδικοί οι άρχειί θα μάς κυκλώσουν και θα μάς σκοτώσουν. Είπε προτιμώ να φύγουμε.

Μά ήταν άρνη πιά.

Οι μαύροι είχαν όρμησει έναντιόν των.

—Πάσε την Μάιντ και φύγε, φώναζε ο Μάδσεν στόν Κιέν—Λούγκ. Και συγχρόνως όριμσε άκάθικτος έναντιόν των όπλοφόρων του Μάγνου, σύντρησε το κρανίο του— τριών έξ αυτών μ' ένα χοντρό ρόπαλο που κρατούσε, άνέγκασε τούς άλλους να όπομυρήσουν και τρεμάροντες πέρασαν έξω από ένα βοάδύ κ' άρχισε να πυροβολεί έναντιόν των σκύλων αυτών, τόν ούρλιαζαν σαν άγρίμια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Ποτέμκιν, 'Ο άσμος λοχίας πούγινε έραστής Αικατερίνης της Μεγάλης

"Ήταν ή έποχή που οι άδελφοί Όρλώφ προετοίμαζαν στα περίχωρα της Πετρούπολης την μεγάλη στρατιωτική επανάσταση που θα άνέτρεπε τόν Τσάρο Πέτρο Γ' και θ' άνέθεζε στο ρωσικό θρόνο την Αυτοκράτειρα Αικατερίνη. "Η Σεμίραμις τού Βορρά, ή τολμήρη Αικατερίνη ή Μεγάλη, είχε τεθή επί κεφαλής της άνατρεπτικής κινήσεως. Και μια μέρα που έκρινε ότι είχε ώριμάσει πιά το πράγμα— την μοιραία για τις τύχες της Ρωσίας, 8 'Ιουλίου 1762— φόρεσε τήν στολή τού λοχαγού και παρουσιάστηκε στα έτοιμα καθ' όλα να δράσουν συντάγματα των άδελφών Όρλώφ. "Η εμφάνισις της ώραιας Αυτοκράτειρας στους στρατώνες, προκάλεσε παραλήματα ένθουςιασμού. Στρατιώτες και λαϊκοί, άλλάζαν από χαρά και σκοτωνόντουσαν ποιος να της πρωτοφιλήρη το χέρι της. Τόσος μάλιστα ήταν ο συνωτισμός που οι άσμημένες επωμίδες της Αικατερίνης ελυνόθηκαν κ' έπεσαν κάτω χωρίς να το άντιληφθή αυτή.

Ξαφνικά, ένας νεαρός λοχίας, όμορφος σαν τόν Άπόλλωνα, φηλός και γεροδεμένος, πλησίασε την αυτοκράτειρα και τρέμοντας άπο συγκίνηση, της έδωσε τα άσμημένα κρόσια, ψιθυρίζοντας:

—Μεγαλειότητά, σάς έπεσαν οι επωμίδες σας.

"Η Αικατερίνη γύρισε και κύτταζε τόν νεαρό υπάλληλο. Τα μάτια της καρφώθηκαν άκόρταγα πάνω του. Δεν ήταν άνδρας αυτός ο στρατιώτης που στεκόταν μπροστά της. Ήταν ένας άρχαίος θεός! Ήταν άσύγκριτα όμορφότερος από τόν μεγάλο έραστή της Όρλώφ. Και τήν ίδια στιγμή μια τρελλή έπιθυμία πέρασε στραπαίδια από τή σκέψη της φιλόδοξης αυτοκράτειρας. "Ο νοητευτικός αυτός νέος θάπρεπε ν' άνέθη και αυτός μια μέρα στο θωλώτο άυτοκρατορικό κρεβάτι της και να της κρατήσει συντροφιά στις μακρές άβυρνες της...

ΑΓΩΝΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

"Ετσι νυνωρίστηκε ο άσμος λοχίας Γρηγόριος Άλεξάνδροβιτς Ποτέμκιν— που έμελλε να διεύθυνε τις τύχες της Ρωσίας— με την Αικατερίνη την Μεγάλη.

Λίγες μέρες μετά την μοιραία αυτή συνάντησι, ο λοχίας Ποτέμκιν διοριζόταν άξιωματικός της άνατορικής φρουράς και προσελαβάνετο στην ιδιαίτερα ύπηρεσία άσφαλείας της αυτοκράτειρας.

Και λίνους μίνες αργότερα, εξετόπιζε από τήν καρδιά της Αικατερίνης τόν φοβερό Όρλώφ!

"Η Αικατερίνη ήταν πιά ξετρελλαμένη μαζί του. Τόν προβίβαζε σε συνταγματάρχη και «κλειδούχο» της και τα θράδνα τόν δέχονταν στο ιδιαίτερα διαμερίσματά της και τού άνοιγε τήν άγκαλιά της...

—Τι κρίμα να μ' σάς νυνωρίζω, καλέ μου φίλε, τόσον καιρό! τού είπε εκείνη μια μέρα με τη καϊδευτική φωνή της.

—Και ο Όρλώφ; τώλμισε να ρωτήσει με θρασύτητα ο γόνις της αυτοκράτειρας, θέλοντας να ξεκαθαρίση μια για πάντα τη θέσι του.

—"Ο Όρλώφ; Μά, αυτόν θα τόν στείλω από αύριο σε μια δύσκολη έκστρατεία, στη Μολδοβία, όπου μάς άπειλούν οι Τούρκοι. "Ετσι θα μείνουμε άνενοχλητοι.

Τόσο τυλός και... όρμητικός ήταν ο έρως της Αικατερίνης για τόν όμορφο Πάτρι της Ποτέμκιν, ώστε ξεκινούσε πόσα ώφειλε στόν Όρλώφ, που θα «εξόριζε» ά-

πό τήν άπομένη, ξεκινούσε ότι τού κρωστούσε και αυτό το στέμμα της...

Ο ΠΟΤΕΜΚΙΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

"Ο ώραίος Ποτέμκιν ένέπνευσε σιγά—σιγά στην Αικατερίνη ένα τόσο παράφορο έρωτα και μια τόσην πεποίθησι ότι ήταν ο μόνος άνδρας που τήν άγαπούσε αληθινά και μπορούσε να τήν προστατεύη από τούς κινδύνους των συνωμοσιών και των επαναστάσεων, ώστε θέλησε να τόν άνεβάση στα ύψηλότερα αξιώματα τού κράτους.

—Θα πās να πολεμήσεις για ένα μίνα στην Σιλιστρία! τού είπε ένα πριβίνο. Θέλω να σε ώνομάσω στρατηγό όταν έπιστρέψης...

"Ο τετραπέρατος Ποτέμκιν ύπάκουσε.

"Όταν επέστρεψε με τόν βαθμό τού στρατηγού, ή Αικατερίνη τού άνέθεσε τήν διεύθυνσι των έξωτερικων ύποθέσεων τού Κράτους!

"Από τη στιγμή αυτή, ο μόλις πρό όλίγου καιρού άσμος λοχίας και ήδη στρατηγός, μυστικοσύμβουλος και πρίγκηψ της Ταυρίδος Γρηγόριος Ποτέμκιν, ήταν στην πραγματικότητα αυτός που διύθυνε τις τύχες της Ρωσίας.

Μαζί με τήν ίσχύ του μεγάλωνε και ή λατρεία τού για τήν Αικατερίνη. Και σε τόσο βαθμό, μάλιστα, που ή ύψηλή έρωμνη του με τήν τόσο θερμήν ίδιουσγκρασία του δεν ήξερε πως να τόν επαναφέρει στην τάξη...

"Ο Ποτέμκιν καθόταν ώρες ολόκληρες στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της αυτοκράτειρας χωρίς να έννοή να θύλαη τις πτυχές του με τα φορέση τήν στολή του.

—Μά, Γρηγόριε! Άλεξάνδροβιτς, τούλεγε συχνά ή αυτοκράτειρα κάπως θυμωμένη. Δεν έννοεις να ντυθής τέλος πάντων;

—Άγαπη μου! της άποκρινόταν αυτός, μού άπαγορεύεις λοιπόν να σ' άγαπώ;

—Όχι, Γρηγόριε! Σέρεσι πως ή άγάπη σου μού είναι πολυτιμότερη κ' από το στέμμα μου. Μά, είναι μια ώρα τώρα που σε περιμένουν για άκράσει ο πρίγκηψ της Ρωσίας, ο πρέσβυς της Γαλλίας, οι σύμβουλοί σου.

—Άς περιμένουν. Άδιαφορώ. Ένα μονάχα μ' ένδιαφέρει: ή άγάπη σου...

"Απειρά είναι τα άνέκδοτα που άναφέρονται για τόν Ποτέμκιν και δείχνουν τήν τεραστία έπιβολή που είχε στην αυτοκράτειρα και το σπληνδόρο πνεύμα του.

Μια μέρα ή Αικατερίνη, φοβερά ζηλότυπη, τού παραπονέθηκε ότι έρωτοτροπούσε πολύ με τις νεάρες κυρίες της Αύλης.

—Το κάνουν επειδή σάς ζηλεύουν! της άπάντησε. Νομίζουν πως μπόρουν να με άποσπασούν από κοντά σας. Και ένώ, δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να τις άφινω στην πλάνη τους...

"Η έξυπνη απάντησις τού άποστόμωσε τήν ζηλότυπη Αυτοκράτειρα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΓΟΗΤΟΣ

"Θατόσε, ο Ποτέμκιν δεν υπήρξε μόνο ένας τρυφερός έραστής, αλλά και έκαιρετος πολιτικός. Τε ώρες που δεν έωτοτροπούσε με τήν Αικατερίνη, ένοαζόταν με σπάνιο εύλο για τα συμπεριόντα της πατρίδας του ή πολέμου στα πεδία των μαχών για τήν τιμή της.

Προσάρτησε τήν Κριμαία στην Ρωσία, άποσπώντας τήν από τήν Τουρκία, κέρδισε περίληπτες μάχες ως άυτοστράτηγος και κατάρθωσε να έπιβληθί όχι μονάχα στην ρωσική Αύλη, μα και στη συνέλπισι τού λαού.

"Ήταν ένας μεγάλος πατριώτης και ένας κατακτητής καρδιών.

Ίσως άλλοι γόντες να κατέκτησαν δεκάδες τρυφερών καρδιών. "Ο Ποτέμκιν κατέκτησε μια και μόνη. Άλλά αυτή ήταν ή καρδιά της αυτοκράτειρας τού, που τήν άπέσπασε με τήν άγάπη του από όλες τις ταπεινές έρωτικές άδυναμίες της και τήν κραίναλη της Αύλης και τήν ώδήγησε στο δρόμο της δόξης.

"Η Αικατερίνη άνομάσθηκε «Μεγάλη» χάρις στόν Ποτέμκιν.

Και αυτός; "Ο άμοιρος Ποτέμκιν είχε ένα τραγικό τέλος, ανάξιο της λαμπρής ίστορίας τού όνόματός του. Μετά τόν ρωσσο—τουρκικό πόλεμο τού 1787, όπου πολέμισε νικηφόρος ως άνοχιστάρτηγος, ένα δυνατό κρουαλόνημα τού χάρισε μια περιπνευμονία που τόν ώδήγησε στόν τάφο...

"Η Αικατερίνη, γεμάτη έννυμωσύνη και θαυμασμό γι' αυτόν, θέλησε να τού στήσει ένα τεράστιο μανουαείο. Τήν πρόλαβε όμως ο υίος και διάδοχός της Παύλος Α', ο οποίος μισώντας θανάσιμα τόν νεκρό έραστή της υπέρτατος του, διάταξε να ξεθάβουν τόν πτώμα του, το οποίο και πέταξε σε μια όπόνομο!...

ΜΙΧ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Το βιβλίο της καρδιάς

ΟΙ ΠΕΡΙΟΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Της Σάρας Μπερνάρ στόν Δούκα Β...

Λατρευτέ μου, άμφιβάλλω αν άγάπησε ποτέ έως τώρα γυναικα, όπως ένώ, αν αίσθάνθηκε, δ,τι αίσθάνομαι ένώ σήμερα. Θεέ μου, γνωρίζω καλά, τόν νιώθω πως ή άγάπη μου αυτή θα με σκοτώση. Άν ήξερες τί αίσθάνομαι, αν ήξερες τήν άγωνία μου. Άρκει ν' άκούσω τα θήματά σου, όταν έρχεσαι για να λιποθυμήσω. Άν ήξερες τήν άγωνία μου όταν σε περιμένω. Χίλια μαχαίρια μού σκίζουν τήν καρδιά!

"Ο, ή άγάπη! Γι' αυτήν έδωμιοιούγηθ ή κόσμος. Γι' αυτήν ζω και δεν θα ήθελα ποτέ να πεθάνω. Αιώνια στην άγκαλιά σου, αυτή θα ήθελα να ήταν ή ζωή μου. Όταν με σφίγγης, νιώθω τόση ήδονή και εύχαρίστησι, ώστε ή ζωή μου οβύνει. Με κυττάζεις στα μάτια και νιώθω καινούργιες δυνάμεις μέσα μου, μού μιλάς και μού φαίνεται πως ξαναγεννιόμυαι, λές τόν όνομά μου και άποκτώ πτερά άγγέλου. Σ' αγαπώ τόσο, ώστε καθημερινώς με άσασνίζεις ο φόθος υπήως σε κάσω... Να σε κάσω; Δέ έόθυνα άμέσως, όπως ένα λυχνάρι που το έκθέτουν σε δυνατό άνεμο. Θα πέθαινα.

Σάρα

Της Κας ντ' Όλοι

πρός τόν Πρίγκηπα Κοντι

Σας όρκίζομαι ότι δεν σάς είπα τήν παραμικρή ύπερβολή. Πρέπει να με πιστεύετε, όπως σάς πιστεύω κ' ένώ. Πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη στο αίσθημά μου. Άγάπη χωρίς πίστι είναι Κόλασις. Άγάπη χωρίς Πίστι είναι πένος, κίνδυι. "Η ύποβια μασαίνει τις καρδιές και τις ψυχράίνει. "Ο έως είναι όπως τα λουλούδια. Δεν άναπτύσσεται χωρίς τήν θερμότητα τού ήλιου της άμοιβαίας πίστεως. Μη με κάνετε λοιπόν να ύπομώρω. Μη γκρινιάζετε, μη ζητάτε τα άδύνατα.

Συμφορά!...

Εύθυμη
16709829

Πάνω στον καυγά τους οι δύο σύζυγοι διεπίστωσαν πως ο καθένας τους είχε παντρευτεί ένα πρόσωπο ανάξιο της τρυφερότητας και της ψυχής του. Μετανοήσαν λοιπόν πικρά που ασυλλόγιστα αποφάσισαν να παντρευθούν. Στο τέλος η κυρία Μπρούκ έδωσε όπας στο κεφάλι της ένα κοπέλαλο και χτυπώντας την εξόριστο άγρια μοιρομυρίαζοντας:

— Α! Τό παραξένωσες πιά! Μόλις ο κ. Μπρούκ έμεινε μόνος του, φρόντισε πρώτα-πρώτα να ξεθυμάσει γιατί αυτό τον έδιωξε στην πλειοψηφία του είχε δηλώσει ο γιατρός. Κατόπιν έφαγε με άρκετη δρεζί την λαχνοπούστα που είχε γίνει η αφορμή του καυγά. Τέλος δέ ξαπλώθηκε σε μία άνεταστική πολυθρόνα και βυθίστηκε στην ανάγνωση της έφημερίδας του.

Ξαφνικά τὸ βλέμμα του έπεσε σε μία τραγική εικόνα που ανέφερε τὰ ἑξῆς:

«Ο Κάρλος, Πεσάρ ητόκτο. νησε χθές από άρκετα άσυνήθεις συνθήκες. Είχε φιλονικήσει με την γυναίκα του για μία έντελώς άσχημη άφορμή. Θυμωμένη η

κυρία Πεσάρ βγήκε έξω κι' επιστεφόντας, βρήκε τὸν άνδρα της κρεμασμένο μ' ένα σχοινί από τὸ ταβάνι τοῦ σαλονιού». Αὐτὰ ἔλεγε ἡ εἰδήσις καὶ ἐνὸς θὰ ἔπρεπε νὰ μεταγγολήῃ κάπως διαβάροντάς την, ὁ Μπρούκ ἔτριψε χαρούμενος τὰ χέρια του.

— Αὐτὸ εἶναι! φώναξε. Θὰ τὴν τρομάξω τὴν γυναίκα μου κάνοντάς την νὰ πιστέψῃ πὼς αὐτὸκτόνησε! Θὰ γελᾶσω με τὴν τρομάρα της.

Κι' ἀμέσως ὁ Ἀνδρέας Μπρούκ ἔτρεξε σ' τὴν ἀποθήκη ὅπου εἶχε κρυμμένο ἕνα ἀνδρικόκιον, κληρονομία ἐνὸς θεοῦ του ποὺ ἦταν ράφτης καὶ ἀφοῦ τὸ ἔντυσε με τὸ κοστούμι ποὺ φορούσε, τὸ ἔφερε στὸ σαλόνι καὶ τὸ κρέμασε ἀπὸ τὸ ταβάνι μ' ἕνα χονδρὸ σχοινί. Μετὰ κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιού, ἔβαλε τὸ κλειδί σ' τὴν τσέπη του καὶ κρύφτηκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ὅπου ἡ ὑπηρετριά ἔβαζε τὰς σκούπες καὶ τὰ φαροσάκια καὶ τὰ ξεσκονισανὰ της.

Ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς ἡ γυναίκα του νὰ κάνει τὴν ἐμφάνισή της. Ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε νὰ ἐρίσκει ἐνοχλητικὴ τὴν συντροφιά δ' αὐτὴν καὶ ἀκαθάρτως ἐκείνων ἀντικειμένων, ὅταν ἔξαφνικὰ ἄκουσε τὴν ἐξόριστο ν' ἀνοίγῃ. Ἐπέστρεψε ἡ γυναίκα του. Τὴν κατηγόρησε κρυφὰ καὶ καθὼς κατεβύνονταν πρὸς τὸ σαλόνι καὶ χαμογέλασε θριαμβευτικά, ὅταν τὴν εἶδε νὰ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν κλειδωμένην πόρτα. Τέλος τὴν ἀκούσε νὰ φωνάζῃ ἐκνευρισμένη:

— Μὰ ἀνοίξε ἐπὶ τέλους Ἀνδρέα!

Ξαφνιασμένη ποὺ ὁ άνδρας της δὲν ἀπαντοῦσε, ἔσκυψε καὶ προσπάθησε νὰ δῇ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυντα πὶ ἀνέβαινε. Ἐμεινε μὴ σιγῇ ἀκίνητη καὶ κατόπιν ἔτρεξε βιαστικά πρὸς τὴν ἐξόριστο.

Ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε τώρα νὰ μετανοῶν γιὰ τὴν ἀνότητά καὶ γελῶτα φάρσα του, ὅταν ἄκουσε

τὴν ἐξόριστο νὰ ξανανοίγῃ. Ἐπείστερε ἡ γυναίκα του, τὴν συνώδευε ὅμως κι' ἕνας νεαρὸς ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ με τὸν νεαρὸ φοιτητὴ τοῦ ἀντικρουοῦ διαμερίματος... Μὰ ναι, δὲν ἔκανε λάθος, ἦταν ἐκεῖνος.

— Γιὰ κύταξε, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του. Σκύψε μετὰ ἰδὴς ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυντα. Εἶνε φρικτὸ. Κύταξε πὼς κρέμονται τὰ πόδια του. Τὸν δυστυχισμένο. Αὐτοκτόνησε καὶ ἡ αἰτία ἦμουν ἐγὼ. Τοῦ δημιουργοῦ. σὰ τόσες σκηνὲς καὶ τὸν περιποιῶνουν τόσο λίγο... Ὡ! εἶπε φρικτὸ!...

Ὁ Ἀνδρέας ἦταν τώρα ἐνθουσιασμένος με τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόλπου του. Ἡ γυναίκα του εἶχε ὁμολογήσει ἐκπύον τρίτον ὅτι τοῦ κατανοῦσε τὸν βίον ἀδίστο! Τώρα πιά τὴν κρατοῦσε καλὰ. Μόλις ἐκείνη θὰ τολμούσε νὰ διαμαρτυρηθῇ, θὰ ἔπεταξε τὴν μαρτυρία τοῦ νεαροῦ γειτόνου καὶ θὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ σωπῇ. Ἀλλὰ γιὰ τὴν γυναίκα τὸν ἀποκαλοῦσε τὸ φοιτητὴ «ἀγάπη μου». Τὴν ἐξήγησεν τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ ἱδιὸς ὁ φοιτητὴς ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμή ἔλεγε στὴν γυναίκα του:

— Φρικτὸ εἶπες!... Μὰ τι λὲς ἀγάπη μου... Θὰ ἦταν φρικτὸ ἀντὶ τὸν ἀναποῦσε. Ἐσὺ ὅμως πάντοτε μοῦ ὀρκίζουσαι πὼς μόνο ἐμὲνα ἀγαπᾷς! Τώρα πιά ποὺ ἔφυγε κι' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ἀπὸ τὴ μέση, θὰ μπορῶσαι ν' ἀγαπήμαστε τελείως ἐλευθέρως...

Καὶ ἀγκαλιάζοντας τὴν, τὴν φίλησε παθητικὰ στὸ στήθος ἐνὸς κύριος Μπρούκ ἔπρεπε λιποθύμει μέσα στὸ μικρὸ διαμέρισμα, δεχόμενος κατακέφαλα— σὰν νὰ μὴν ἔφθανε τὸ μεγάλο χτύπημα— ἕνα παλὸ φαρσάκι, δυὸ σκούπες, μὴ ταβάνόβουρσα κι' ἕνα ξεσκονιστικό!...

ΜΑΞ ΚΑΙ ΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΥΓΙΕΙΝΑ — παραγγέλματα

Μὴ σφίγγετε ποτὲ τὴς καλὰ τοσδέτες σας, γιὰτὶ ἐμποδίζοντας ἐτοὶ τὴν φλεβικὴ κυκλοφορία, κινδυνεύετε νὰ βγάλετε κίρσους καὶ ἑλκή στὰ πόδια σας.

Μὴν κόβετε ποτὲ κλωστή μετὰ δόντια σας. Ὅπως τὸ σχοινὶ τρώει τὴν πέτρα τοῦ πηγαδιοῦ, ἐτοὶ καὶ ἡ κλωστή καταστρέφει τὰ δόντια.

Μὴν πίνετε πολλοὺς καφέδες τὴν ἡμέρα, γιὰτὶ ἡ κατάχρησις τοῦ καφέ ἐρεθίζει τὴν καρδιά καὶ τὰ νεύρα καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπον τεμπέλη.

Ὁ ὑγιεινότερος καθάρισμός τῶν ποτωμάτων εἶναι τὸ σφοδρὸν σμα με ὑγρὸ πανί. Τὸ σάρωμα σηκώνει σκόνην, τὴν ὁποῖαν ἀναπνέοντας, ρίχνουμε μέσα στοὺς πνευμονεῖς μας στρατιὰ δολοκλήρη μικροβίων.

Μὴν παραμελήτε νὰ περιποιῆσθε τὰ μικροτραύματα καὶ τὰ τσαγκρονεῖς, γιὰτὶ εἰνε ἐνδεχόμενον νὰ μολυνθοῦν καὶ νὰ σὰς φέρουν σοβαρὰς ἐπιπλοκές.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μουσικὰ τῆς ὁ γείας εἶναι καὶ ἡ ἀνοχη καρδιά. Ἡ φαῖδρη καὶ εὐθὺς διάθεσις καὶ ἡ προσπάθεια νὰ μὴ συγχίζεταί κανεὶς μετὰ τὸν παραμικρὸ δυσάρεστο ποὺ θὰ τοῦ συμβῇ.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Στὴν Λευκάδα πιστεύουν ὅτι τὴ νύχτα δὲν πρέπει κανεὶς νὰ σφιρίῃ, γιὰτὶ ἀκούει τὸ σφοδρὸν αὐτοῖς πύσας.

Ὅποιοι περπατοῦν τὴ νύχτα, γιὰ νὰ προφυλάξαι ἀπὸ τὰ ζωικά, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπάνω του μαχαίρι μαυρομάνικο, ἢ σπέρτα, ἢ ρίγανη, ἢ μαρσοῦτι, ἢ βαγιόκλαδο, ἢ φυλαχτὸ, ἢ κομμάτι ἀπὸ ἀντίδωρο ἢ σταυρὸ.

Ὅταν μετράει κανεὶς τ' ἀστέρια, βγάδετὶ στὸ κορμὶ του ἐλασθῆματα ποὺ μετὰ τὸν καιρὸ πληθαίνουν καὶ μεγαλώνουν δόλονα.

Ἐπίσης πιστεύουν στὴ Λευκάδα ὅτι δὲν πρέπει νὰ δρασκελίζῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπον, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παύει νὰ μεγαλύνῃ. Ἀμα δρασκελίσῃ κανεὶς ἕνα ἄλλο κατὰ λάθος, πρέπει νὰ τὸν δρασκελίσῃ καὶ ἀνάποδα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸ.

Στὸ μέρος ὅπου ἔχει γίνῃ φονικὸ, μαζεύονται τὴ νύχτα διαβόλοι, ποὺ χορεύουν καὶ τραγουδοῦν ὡς τὰ ζῆμερῶματα. Ἀπαγορεύεται νὰ πετάῃ κανεὶς ἔξω τὰ σκουπίδια του τὴ νύχτα καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὰ χαρμῶματα.

Ζεῖ στὸ στόμα τοῦ Συρανοῦ Ντὲ Μπερσεράκ:

«Μυστικὸ ποὺ ψιθυρίζεται στὸ στόμα ἀντὶ σ' αὐτὴ, σιγῇ κλειμένη ἀπὸ τῷ περὶ ὅπου θομβεῖ ἀτὰ μέλισσα, καὶ τῆς ψυχῆς μεταδότης στὴν ἀκρὴν τῶν χειλῶν. Περιπορευμένη ῥοδὴν στὸ σ' ἀνατὰ ἐπάνω!»

Καὶ θὰ εἶμαστε κακοὶ Ἐλληνες ἂν δὲν κλείναμε τὴν ποιετικὴ ἀπὸ τὸν παράγραφο μετὰ τὸν Ἀχ. Παράχο:

«Μ' εἶν φιλίμα γεννώμεθα, μετ' ἐν φιλίμα γεννώμεν, κ' ἐν φιλίμα λαοβένομεν ὅπασαν τελευτῶμεν!»

Θὰ ἦταν δὲ παράλειψις ἐκ μέρους μας ἂν δὲν ἀποδώσαμε τὸν ἀρελόμενον φόρο τιμῆς στὰ λεγόμενα «κλειμένα φιλία», τὰ φιλία διασπῆ, ἐκείνα ποὺ δίνονται καὶ παίρνονται ἀκουσίως καὶ ποὺ ὅταν μὴ φορὰ παρθοῦν, εἶνε δόξανον νὰ δοθοῦν πίσω, τῷ ἄλλῳ ὅπως ποὺ θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστο. Μὰ παρῶμαι λοιπὸν λέει ἡ γυνὴ καὶ τὰ κλειμένα φιλία εἶνε καὶ τὰ πὺ γλυκά». Ἐχετε ἀντίρρηση;

Τὸ τραπέζι

Μία γειτόνισσα, ἡ Οὐρανία τοῦ Τσάκλα, στάθηκε στὴς Ζαμφῶς τὴν πόρτα νὰ τῆς πῇ καλημέρα.

— Ἐλα ἀπὸ μέσα, Οὐρανία μου, ἔλα δὲ καὶ δὲ θὰ σε φάμε.

Ἀχ, καὶ μὲν Ζαμφῶ, σήμερα εἶμαι νημένη στὴ δουλειά. Αὐριο θὰ κάνωμε τὴ σκολὴν τοῦ Γιωργάκη, τ' ἀντροῦς μου, γιὰτὶ ἐφέτος ἤπεσε Μεγάλη Παρασκευὴ, καὶ θὰ μούρρη ἡ πεθερά μου νὰ φάῃ σπὶ τὴ μου. Καταλαβαίνει λοιπὸν πὼς πρέπει τὸ σπὶτὶ μου νὰ λάμψη, νὰ μαγειρῶ οὐλα ἐν τάξει, γιὰτὶ τώρα μόλις ἀγαπήσαμε μ' αὐτὴ τὴ μίζμια καὶ δὲ θέλω πάλι καινούργια πανηγύρια. Δὲν ἔχω, θάλας κ' ἕνα δευτερο χέρι νὰ με ἀγίου τάρη.

Ἡ Ζαμφῶ ἀρπάξε τὴν εὐκαιρία:

— Καλὲ θες, Οὐρανία μου νὰ σοῦ ρῶ νὰ σε βοηθήσω.

Ἐτοὶ ἀποφασίστηκε καὶ ἡ Ζαμφῶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε ἀπὸ τὸ πρῶτὸ στὴς Οὐρανίας τὸ σπὶτὶ καὶ τῆς μεταπῆσε στὸ καθαρίωμα καὶ σπὶτὶ μαγεϊρικὴ.

Κατὰ τὴς ἐντεκα πρὸς καὶ ἡ πεθερά, ἡ κόνα Ἐλενὴν ἡ Τσάκλαινα.

— Καλὴς τινε, φωνάζε ἡ Ζαμφῶ, καλὴς τινε, τώρα δὲ εἶκαμε τὸ καλὸ σου ὄνομα, κόνα Λενίω μου.

— Καλὸ νάχρη, Ζαμφῶ. Ποῦ δρέθηκες ἐδῶ;

— Μὲ κάλεσε ἡ Οὐρανία, ἂς εἶνε καλὰ.

— Γιὰ νὰ τοῦ μεταπῆσας, εἶπε, καταλαβαίνω. Ἀχ, πέντε παιδιὰ εἶκα καὶ οὐλα τὰ πρόφταινα χωρὶς παρακόρη.

Ἡ Ζαμφῶ τῆς ἐνεψε.

— Μὰ τώρα οὐλα τὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ ἴδια εἶνε; εἶπε οἰγὰ.

Βγῆκ' ἡ Οὐρανία.

— Καλὴς τὴ μαμά. Περᾶστε.

— Καὶ τοῦ χρόνου νὰ τότε καιροῦμαστε τὸ Γιωργάκη καὶ τοῦ χρόνου πιά μ' ἕνα νυῖο!

— Νυρὶς εἶνε γιὰ παιδιὰ ἀκόμα, εἶπε ἡ Ζαμφῶ.

Ἡ πεθερά εἶπε στυφὰ - στυφὰ:

— Βέβαια, κινηματογράφοι καὶ σοκάκια κ' ἐξόδα. Ὑστερα οἱ σπμερνὲς δὲν τὸ καταφέρνουνε μοναχές, πᾶς νὰ λατρέψουνε μωρὰ;

Ἡ Οὐρανία στραβομούριασε:

— Τῆς ἔδωλεν τὸ δίσκο με γλυκὸ.

— Τὸ ρετσελὶ σου εἶνε ἀδετο, εἶπε ἡ πεθερά. Πότε τὸ φῶσες;

— Τὸ πῆρα ἔτοιμο, εἶνε Χιῶτικο.

— Ἀχ, σπατάλες. Κ' ἡκαθήκανε τὰ νερατζάκια νὰ φῶσες σπὶτὶ σου;

Μόλις πῆγε μέσα ἡ Οὐρανία, ἡ Ζαμφῶ εἶπε στὴν κόνα Λενίω:

— Κόνα Λενίω μου, νὰ ζήσης, τῆνε τᾶσιες ἐκεῖ ποὺ πολεῖ. Καλὲ ἂν δὲν ἤρχομανε νὰ τοῦ μεταπῆσας, θάτανε ἀμαγέρευτ. Τὴ νᾶνάξῃ σὲ οὐλα! Πᾶς στὴν κουζίνα, γιὰτὶ οὐτε νὰ μαγειρῶν δὲ ζέρει.

Καὶ τρέχει στὴν κουζίνα γιὰ νὰ πῇ στὰ νύφη:

— Ἡδοί, Οὐρανία μου; τί σατραζάνης καλὲ εἶν' αὐτὴ ἡ πεθερά σου;

Σὲ λίγο ἤρθε ὁ σύζυγος καὶ κάθισαν στὸ τραπέζι.

— Ὁραῖο τὸ πιλάφι καὶ τὸ ρόστο μὴο καρὰ, εἶ, μαμά; εἶπε ὁ Γιωργάκης.

— Ἀς εἶν' καλὰ τὰ χέρια ποὺ μεταπᾶσαν! εἶπε ἡ πεθερά.

— Ὁ νυῖος τὸ κατάπτε κι' αὐτὸ. Ὅταν ἡ Οὐρανία ἔφερε τὸ ριζόγαλο, ἡ κόνα Λενίω μετὰ τὴν πρῶτὴ κουταλιά τ' ἄφισε.

— Εὐὸ θὰ τὸ φῶσες αὐτὸ, εἶπε στὴ νύφη τῆς, γιὰτὶ εἶνε τοικνωμένο δὲ τρώγεται.

— Γιὰ νὰ σοῦ πᾶ, μαμά, ἤρθε μετὰ τὴ μπουρίνια σου! Ἐξεφώνισε ὁ Γιωργάκης.

— Καλὲ ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μετὰ πικαρέ, φωνάζε με κλάματα ἡ Οὐρανία.

— Εὐὸ φεύγω! εἶπε ἡ πεθερά, γιὰτὶ τὰ παρᾶνενα θὰ τὰ πᾶ, κι' ἂν μείνῃ θὰ μαλ λοιστροβόδοῦμε. Πᾶ!

Ἡ Ζαμφῶ τὴ συνώδεψε στὴν πόρτα:

— Καλὲ ἔχεις ὀκνο, κόνα Λενίω μου, εἶπε, ἀνάξια, ἀκατάστατὴ καὶ πολυθαῖλου! Καὶ ὅταν ἤρθε στὸ τραπέζι εἶπε στὸ ἀντροῦνο:

— Παράξενη γυναίκα, φωφὰ γιὰ καυγὰ κι' ἀρπίζει μετὰ τὴν πόρτα. Ἡδοί, καλὰ ποῦ δὲν τῆνε ματζί σας, γιὰτὶ θὰ σοῦ ἤπνε τὸ φᾶρι στὰ χεῖλη.

Ο ΣΜΥΡΝΙΟΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Στὴν ἐπιτύμβιο πλάκα τῆς γυναίκας τοῦ ἑνὸς ἀπαρηγόρητος χῆρος ἔχει γράφει τὸ ἑξῆς:

«Ἀλλοίμονο! Τὰ δάκρυά μου δὲν θὰ σ' ἀναστήσουν... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σε κλαίω!»

ΣΥΝΕΠΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Φοιτητῆς. — Τὸ νοῖκι αὐτοῦ τοῦ μὴ νὸς θὰ στὸ ὀφείλω.

Σπιτονοικοκυρά. — Αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπες καὶ τὸν περασμένο μῆνα.

Φοιτητῆς. — Εἶδες, λοιπὸν...ποῦ κρατῶ τὸν λόγο μου!

ΑΛΛΗ ΠΟΙΝΗ

Πρόεδρος. — Δυστυχῶς, κυρία μου, ἡ ποιητὴ τοῦ συζύγου σας εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀκρωθῇ ἢ νὰ μεταβληθῇ. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη. Θὰ μείνῃ στὴ φυλακὴ ἔξη μῆνες. Ἡ γυναίκα τοῦ κατηγοροῦμένου. — Δὲν εἶνε τοῦλάχιστον δυνατόν νὰ τὸν ἀφήσετε ἐλεύθερον ὥσπου νὰ μοῦ... ἀγοράσῃ τὸ καινούργιο φόρεμα ποῦ μοῦ ὑποσχέθηκε;

ΑΣΤΕΙΟ ΠΡΑΓΜΑ

— Μήπως ὅταν μαλῶνετε, ἡ γυναίκα σου ἔχει πάντοτε τὴν τελευταία λέξι;

— Ποτέ!... Ἐγὼ τὴν ἔχω πάντοτε.

— Μπράβο! Καὶ τὴ τῆς λὲς συνήθως.

— Τῆς ζῶτω συγγνώμην!

Ο ΘΕΤΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ὁ γιατρός. — Τὸ φάρμακο ποῦ σὰς εἶχα διατάξει, σὰς ἔκανε πράγματι καλὸ;

Ὁ ἀσθενής. — Βέβαια, γιὰτὶ, σὰς εὐχαρίστω.

Ὁ γιατρός. — Θὰ τὸ πάρω λοιπὸν κι' ἐγὼ. Ἐχω τὴν ἴδια ἀρρώστεια με σὰς.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τσιγγάνα. — Ἡ μέλλουσα σύζυγός σας θὰ εἶνε φιλὴ, μελαχροινὴ καὶ πολὺ ὥραια.

Ἐκεῖνος. — Θαυμάσιαι! Πές μου τώρα καὶ κατὶ ἄλλο. Πᾶς μπορῶ ν' ἀπαλαλῶ ἀπὸ τὴν σπμερὴν σύζυγό μου;

ΤΥΧΕΡΟΣ

Δυὸ φίλοι συναντῶνται ὕστερα ἀπὸ πολὺ χωρὶς. Χειραφίσε, ἐναγκαλισμοὶ, διαχύσεις.

— Τὴ νῖνεσαι, λοιπὸν, Κώστα;

— Καλὰ. Ἐχρησά προ 6 μινῶν. Κι' εἶ:

— Πᾶνε τρία χρόνια ποῦ πέθανε ἡ γυναίκα μου.

— Πᾶντὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πᾶς εἶσαι πῶς τυχερὸς ἀπὸ μένα!...

Τὸ λακριντὶ τοῦ θρασυδούλου

ΤΑΒΕΡΝΕΣ

Στ' ἀλήθεια δὲν καταλαβαίνω πᾶς ἔξοφτῶνται ταβερνερὲς καὶ καὶ μεγάλες.

Ἀν καὶ ὑπάρχουν ἀρκετὲς, σὰ νὰ μὴ φτάνουνε αὐτὲς, ἀνοίγουνε καὶ ἄλλες!

Ἐχομε ταβερνομανὶ—πραγματικὴ κι' ἀληθινὴ—

καὶ, ὅπως κι' ἂν τὸ (πάρης), σ' αὐτὰ τὰ χρόνια — (μὰ τὸ νά!) — γουστᾶρε καὶ Ἀθῆνα (νὰ) — νὰ γίνῃ ταβερνιάρης!

Ἀν κι' οἱ δουλειές (εἶνε γιὰ κλᾶ—

κάνουνε μπόλικες ρε (κλᾶ—

μέσ' τὴς ἐφημερίδες, κι' ἐτοὶ τὸ θάλετο (καλὰ

πᾶς τοῦ πολέμου οἱ (μπελά—

μὰς ἐκαναν μπεκρὶ... (δεσ'!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ὁ γάμος

Ἡ ὑπηρετρία τῆς Σουρπουίτσας, ἡ ὦφ, ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ ἑωλαμπρα μ' ἕνα πατριώτη τῆς ἀπὸ τὰ Λόσια. Ἡ Σουρπουίτσα λοιπὸν εἶπε στὸν σύζυγό της:

— Νὰ ἐνεται γάμος ἐντῶ, ἰοπίτι μας, Καραμπέτ, ζέφκι καλὸ τὸ εἶνε, ὄγουρ τὸ γάμος στὸ ἰοπίτι. Κουμπάρο ντὲν ἔχει, γιὰβροῦμ. Γάμος Κυριακὴ τὰ ἐνεται, κουμπάρος ἐσὺ τὰ εἶσαι.

— Τὴ λὲς, μαρέ; Ἐξοντα, κουζούμ, θάρῦ εἶνε!

— Μπράκ λακριντὶ, Καραμπέτ. Τώρα τὰ πᾶμε ματζί μαζὰ, στέφανα ἀορασμένο τὰ κάνωμε, θουάλι, λαμπάντες, ρεάλο γιὰ νύφη, οὐλα...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὦφω εἰδοποιήθηκε πᾶς θὰ τὴν στεφανώσῃ ὁ κύριος τῆς καὶ εἴτελε μνημόνια γιὰ κάλεσμον στὰ Λόσια. Ὁ γάμος, ἕνα νῆο πολλκάρι, μανάδες, πηγαίνονταν καὶ ἔφερνε τὸ κρασί ἀπὸ τὸ χωριὸ, τὴν ἡμέρα δὲ τοῦ γάμου ἔφερε καὶ τρία ἄρνια.

— Τὴ

9° Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

«Αξαφνα, εκεί που χόρευε, η Νέλλη ένοιωσε σ'ε μιά στιγμή τ'ο σφιγμο του χεριού του πατέρα της σ'η μέση της π'ιδ δυνατό. Τ'α πόδια του σ'α να δ'αυναν.

— Τι έκεισε, πατέρα; τ'όν ερώτησε.
— Δέν ξέρω, αποκρίθηκε. Σ'α να ζ'αλιζομαι.

«Ο Συράκος σταμάτησε τ'ο χορό. 'Η φωνή του π'αν άχνι.

— Πάμε να καθήσης, πατέρα!

Δέν πρόφθασε να τελειώσει τ'η φράση η Νέλλη. 'Ο πατέρας της, π'ου είχε σ'ηριχθ' απάνω της, άνοιξε έξαφνα τ'α χέρια του, φ'αρεία, σ'αν φ'ερα. Τ'α μάτια του κοκκίνισαν και π'ήγαν να πεταχτούνε σ'η πόδι κόγχες τους. Καί έπειτα έτοι με τ'α χέρια άνοιχτά, σ'ωριάστηκε κάτω.

«Όλα αυτά δ'ε βάσταξαν παρά λίγα δευτερόλεπτα. 'Ο κόσμος π'ου π'ριν λίγες σ'η γιές τ'όν εκύτταζε π'ου χόρευε, δέν κατάλαβε άμέσως. Έπειτα σ'ε λίγο μ'ια κραυγή τ'ρόμου δ'ήλθε από όλα τ'α στήθη.

«'Η Άννα έτρεξε. 'Η Νέλλη έμεινε σ'αν ριζωμένη σ'η θέσι της. Δέν μπορούσε να πιστέψη π'ώς δέν όνειρευόταν, π'ώς δέν τ'ην τυραννούσε κάποιος άπ'αίσιος έφιάλτης.

Μ'α η φωνή του θ'άνη, θλιμμένη, σ'οδαρή, τ'ην έκανε να ανατριχίψει.

— Νεκρός!

— Πατέρα! ξ'εφώνισε η Άννα.

«'Ο θ'άνης πέρασε τ'ο χέρι του με τ'ο φόβο γύρω από τ'ους ώμους της γυν'αίκας του. Ένα σ'γκρυο πέρασε σ' όλο τ'ο κορμί της Νέλλης. Έπειτα, άργά, γονάτισε και σ'ήλωσε τ'α μάτια της σ'το πρόσωπο του πατέρα της.

Τ'α μάτια του νεκρού π'ταν άνοιχτά, τ'ο αίμα πλημμύριζε τ'ο πρόσωπό του π'ου φαινόταν ζ'ωντανό και σ'τα χείλη του παιχνίδιζε ένα ε'υτυχισμένο χαμόγελο.

Χέρια θλιμμένα άνασέκωναν τ'ην Άννα και τ'η Νέλλη. Τ'α φ'ωτα έσβ'υσαν σ'αγ'α-σ'αγ'α. Τ'α κεράσματα έξαφανίστηκαν. Οι καλεσμένοι έφυγαν, σ'αν σ'κίες. Σ'ε λίγο έμειναν μ'ονάχα οι π'ολύ στενοί συγγενείς.

Κάποια γυν'αίκα χέρια σ'ιγύρισαν τ'ο νεκρό. Έπειτα, τ'όν έζ'απλωσαν σ'το φέρετρο π'ου δέν άργησε ν'άρθ'η.

«'Η Νέλλη δέν μπορούσε να κλάψη. 'Ακουσε τ'ο θ'ρήνο της Άννας, και άνατριχίωσε μ'ονάχα. Μ'α δέν της χωρούσε σ'το μυαλό α'υτή η δυστυχία.

Τ'ην άλλη μέρα έγινε η κ'ηδεία του Βασιλ'η Σ'υράκου με όλη τ'η μεγαλοπρέπεια. Οι σ'υνάδελφοί του έτρεξαν σ'την εκκλησία και λόγ'οι εκφωνήθηκαν. 'Η Άννα όλη τ'ην ώρα τρανιάζ'ονταν από τ'α άναφυλάπ'α. 'Η Νέλλη δ'ε μπορούσε να κλάψη.

Όταν γύρισαν από τ'ο νεκροταφείο, ό θ'άνης, η Νέλλη και η Άννα, κυττάχτηκαν με άγωνία σ'τα μάτια. Όλους τ'ους έπ'ιζε έφ'ιαλτικά η ίδια ιδέα. Μ'α π'ρώτη η Άννα τ'όλημψε να τ'ην έκομισ'η:

— Τι θ'α γ'ίνω ε'γώ τ'ώρα;

Κύτταζε τ'η μικρή της Άλνα, χ'τυπών-τας τ'α χέρια της από άπ'ελπ'ισία.

Κάθε θ'άνατος φ'έρνει έκτός από τ'η γε-νική θ'λίψη, και ένα είδικό δυστύχημα. Μ'ε τ'ο θ'άνατο του Βασιλ'η Σ'υράκου, έμειναν σ'τους δ'ρόμους η Άννα και η κορούλα της. Δέν είχε δεκάρα περιουσία, κανένα εισόδημα. 'Από τ'ο μισθό του Σ'υράκου έ-ζ'ούσαν. Τ'ώρα;

— Μ'ην άπ'ελπ'ίζ'εσαι, αποκρίθηκε η Νέλλη και κύτταζε τ'ο θ'άνη ίκετευτικά.

Α'υτός ε'ίπε άμέσως:

— Δέν θ'α σ' άφ'ησουμε, Άννα. Θ'α σ'ε π'ροστατέψουμε ε'μεις.

— Έοεις; Έκανε η Άννα β'ραχνά. Τι λ'ες, θ'άνη; Π'ώς ε'ινε δυνατόν; Έοεις έ-χετε παιδιό τ'ώρα, τ'ού κόσμου τ'α έξ'οδα...

— Έννοια σου, Άννα, θ'α δουλεύω τ'ώ

ρα ε'γώ, διπλά. Δόξα σοι ό θ'εός, η παλα-τεία μου α'υξάνει.

— Να δουλεύ'ης γ'ιά να με τρέφ'ης και μ'ένα; Έκανε η Άννα με τ'ρόμο. Α'υτό, ποτέ. Όχι, θ'άνη. Δέν μπορώ να τ'ο άνε-χθώ α'υτό τ'ο π'ράγμα. Θ'α ε'ργάζωμαι και ε'γώ.

— Έσύ; φ'ώναζε η Νέλλη. Και π'οιά ε'ρ-γασία μπορείς να κάν'ης ε'σύ;

— Γαλλικά. Θ'α διδάσκω γαλλικά.

— Και μ' α'υτά τ'α κέρδη θ'α ζ'ης και σ'υ και τ'ο παιδί;

— Στάσου, μ'ήκ'η σ'τη μέση ό θ'άνης. Μ'η τ'ην άπογοιεύ'ης. Μπορεί κάτι να κα-ταφέρ'η. Και θ'α ε'ινε π'ιο ε'υτυχής με τ'ην ιδέα π'ώς θ'α ζ'ήσει τ'ο ψ'ωμί της. Έπειδή ό-μως δέν βρίσκονται έτοι εύκολα από τ'η μ'ια μέρα σ'την άλλη μαθήτριες, Άννα, σ'το μεταξύ, θ'α σ'ε υποστηρίξουμε, θ'α κυτ-τάξουμε να μ'η σου λ'ειψ'η τίποτε. Π'ρώ-το π'ρώτα, να ξ'ενοικιάσης άμέσως τ'ο σ'πί-τι και ν'άρθ'ης ε'δώ με μ'ας.

— Μ'α έοεις έχετε τ'ρία δ'ωμάτια... μό-λις χωρά'ε.

— Θ'α χωρέσουμε. Ε'ινε άνάγκη. Έπει-τα, ε'ινε και ό μένος τ'ρόπος γ'ιά να μ'πο-ρέσης να ε'ργασ'ης. 'Η Νέλλη θ'α π'ροσέ-χη τ'ο παιδί σου και ε'σύ θ'α ε'ργάζ'εσαι.

— Καλά, ψιθύρισε η Άννα και άγ'ωνί-στηκε να δ'ώρη μ'ια ό'φι κάπως χαρούμενη σ'το π'ρόσωπό της.

Όταν όμως γύρισε με τ'ην κορούλα της σ'το σ'πίτι της και άρχισε να συμμαζε'υθ'η τ'α π'ράγματά της, έκλαψε π'ιο πολύ παρ'α γ'ιά τ'όν θ'άνατο του πατέρα της.

Γ'ιατί τ'ώρα καταλάβαινε π'ώς έκανε τ'ο σ'πίτι της και π'ώς από τ'ώρα π'ιά θ'α ζ'ού-σε φιλοξενούμενη, θ'άρος, σ'το σ'πίτι του γαμπρού της.

ΔΥΣΚΟΛΗ ΖΩΗ

«'Ηταν ένα άπόγεμα τ'ου Νοέμβρη. 'Η Νέλλη έστρωνε τ'α καλ'ιά της. 'Ηταν μό-νη. Ε'ίχαν δ'ιώξει τ'ην υπ'νέτρη. Έξ'η μ'η ν'ες τ'ώρα κοντά, άναγκάζονταν να σ'υν-π'ρούνε τ'ην Άννα με τ'ο παιδί της. 'Η πελατεία του θ'άνη δέν α'υξανε άνάλογα με τ'ις άνάγκες τους. Καί έτοι, η π'ρώτη τους θ'υσία π'ταν να δ'ιώζουν τ'ην υπ'νέ-τρια.

«'Η Νέλλη έστρωνε καλ'ά τ'ο καλ'ί σ'το δ'ωμάτιό της. 'Η Άλνα, η κορούλα της Άν-νας, κοροπ'ιόυσε, δέν τ'ην άφινε να κά-νη δουλεία. 'Ηταν ένα πεντάμορφο π'λα-ματάκι, με φανταστικά χρυσά μαλλιά, με μαύρα ζ'ωπ'ρα μάτια, διαβολάκι σ'ωστό, π'ου δέν στεκόταν ούτε σ'την π'ιστή ίδια θέσι και δέν άφινε τίποτε άσ'απ'ο.

Π'αρέκει, σ'την κούνια, χ'τυπούσε χέρια και πόδια σ'τόν άέρα και ξ'εκαρδίζ'ονταν σ'τα γέλια η Μελτία, η κορούλα της Νέ-λλης.

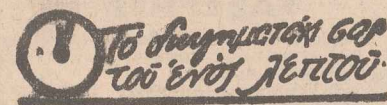
Μέσα, σ'το γραφείο του, ό θ'άνης είχε κάποιον άσ'θενή.

— Όρόν'μ'α! όρόν'μ'α! φ'ώναζε η Νέλλη.

«'Η Άλνα όμως δέν έπαυε από λόγια. «Όλο και φ'ώναζε π'ιο τ'ρελλά, όλο και κάτι σ'οφίζ'ονταν γ'ιά να άναστατ'ώρη τ'ο σ'πίτι.

Σ'ε μ'ια σ'την'η η Νέλλη έπ'εσε σ'ε μ'ια πολυθρόνα, ε'ξαντλημένη. Δ'ε βαστούσε π'ιά. Καταλάβαινε π'ώς ώς εκεί έφ'θαναν οι δ'υνάμεις της. Λίγο άκόμα και τ'α νεύ-ρα της θ'α κλονίζ'ονταν.

Δάκρυα κύλησαν από τ'α μάγουλά της. Τ'α σ'κούπισε διασ'τική, ν'τροπιασμένη σ'την

“Ηδελα και ρέστα

Σ'το δικαστήριό δικάζεται ένας Νέ-γρος, ό οποίος έκλεψε ένα μεγάλο κομμάτι κρέας από ένα κρεοπωλείο και τ'ο μόνο π'ειστήριό της ένοχής π'ου ε'ινε ένα καπέλλο, τ'ο όποιο, καθώς ίσχυρι-ζ'εται ό κασάπης, έπ'εσε από τ'ο κεφάλι του λ'υποδύ'τη κατά τ'ην φυγή του.

«'Ο κασάπης όρκίζεται ό'τι ό κατηγο-ρούμενος ε'ινε π'ράγματι ό λ'υποδύ'της, αλλά ό σ'υνήγορος του Νέγρου κατ'ε-ρ'ώνει να δ'ημιουργ'ηται ένα άλλοθι ύπερ του πελάτου του. Έτοι τ'ο δικαστήριό π'ειθεται και ό νέγρος άθ'ωώνεται.

Φαίνεται όμως ό'τι ό κατηγορούμενος δέν μ'ένει άπόλυτως ίκανοποιημένος ά-πό τ'ην άπόφαση τ'ου δικαστηρίου γ'ιατί τραβ'οντας τ'όν σ'υνήγορό του από τ'ο μανίκι, τ'ού λέει δυνατά:

— Καί τ'ώρα π'ου άθ'ωώθηκε, δέν λ'ες σ'τόν κύριο δικαστή να διατάξ'η να μ'ου έπιστρέψουν τ'ο καπέλλο μου;

POLLAN

άρχη. Έπειτα όμως τ' άφ'ησε ελεύθερα να κυλήσουν. Ψιθύριζε σ'αν παιδι παρα-πονεμένο λόγια κομμένα:

— Δέ μπορώ... Δέ μπορώ άλλο... Π'ου ε'ινε η ε'υτυχία π'ου όνειρευ'ηκα σ'τη ζ'ωή; Π'ιο δυστυχισμένη γυν'αίκα από μ'ένα δέν ύπάρχει.

Συγκινημένη από τ'α ίδια της τ'α λόγια άρχισε να κλαί'η π'ιο δυνατά. Καί έτοι δέν άκουσε τ'όν πελάτη τ'ου άντ'ρός της π'ου έφυγε. Σαφ'ισ'οτική μ'ονάχα σ'αν ε'ίδε τ'ο θ'άνη να μ'πειν σ'το δ'ωμάτιο.

— Κλαί'ς; ρώτησε α'υτός άνοιγ'οντας τ'α μάτια του από έκπληξη.

«'Η Νέλλη π'εταχ'ηκε και κοκκίνισε ως τ'α α'υτιά.

— Χ'τύπησα, άποκρίθηκε χωρίς να τ'όν κυττάξ'η. Χ'τύπησα πολύ.

— Π'ου χ'τύπησες; ρώτησε ό θ'άνης δ'υσ-π'ισια.

«'Η Νέλλη δέν άποκρίθηκε. Ζύγωσε ό θ'ά-νης, πέρασε τ'ο χέρι του τ'ρυφερά σ'τη μέση της. Τ'ης ψιθύρισε:

— Έλα, κύτταξ'ε με σ'τα μάτια, και π'ές μου, π'ου χ'τύπησες;

Καί έπειδή η Νέλλη δέν άποκρινόταν, ε'ίπε π'άλι ό θ'άνης μαλακά:

— Κουτό κορίτσι! Τ'όσο ε'ινε τ'ο θάρρος σου λοιπόν; Μέρ'ες τ'ώρα σ'ε παρατ'ρω.

«Έχεις άπογοιεύ'ηθ'η.

Τ'α κλάμματα της Νέλλης δ'υνάμωσαν. Ξέσπασε:

— θ'άνη. Ε'ινε κακό, τ'ο ξέρω. Έπ'ρεπε νάχω θάρρος. Μ'α, άλλ'οιώς περίμενα τ'η ζ'ωή μ'ας.

— Δέν ε'ίσαι ε'υτυχισμένη; ρώτησε ό θ'άνης σ'αγ'α.

— Άλλ'οιώς φανταζόμουν τ'ην ε'υτυχία.

— Νέλλη, τ'ο συλλογ'ισ'ηκες καλ'ά α'υ-τό π'ου λ'ες; Τι σου λ'ειπει ε'σένα, άτομ'ι-κά; Σ'τερήσεις π'ραγματικές δέν ύφ'ιστα-σαι. Βέβαια, δέν έχεις υπ'νέτρη, κουρά-ζεσαι. Άλλά, α'υτό δέν ε'ινε τ'όσο μεγάλο δυστύχημα π'ου να σ'κιά'ρη τ'ην άγάπη μ'ας, τ'ην ε'υτυχία μ'ας.

Σήκωσε τ'α μάτια της δ'ουρκωμένα σ'τα δάκρυα και τ'όν εκύτταξε. Καί ό λ'υγ'μοί της σταμάτησαν με μ'ιας. Π'ρώτη φορ'α πα-ρατ'ήρ'ωσε π'ώς π'ταν άδύνατος ό θ'άνης, π'ολύ άδύνατος. Π'ρώτη φορ'α π'ου σ'κέφ'η-κε π'ώς κουραζόταν πολύ, υπ'ερβολικά.

Μ'ε μ'ια α'υθόρμητη κίν'ησι έπ'εσε σ'την άγκαλιά του.

— θ'άνη. Ε'ίμαι ε'γ'ωίστρια. Άπ' όλους ε-σ'υ ύποφέρ'εις π'ιο πολύ. Έσύ κουράζεσαι υπ'ερβολικά, δουλεύεις ν'κτα - μέρα. Έσύ φορτω'ηκες και τ'ο θ'άρος της άδελφ'ής μου.

— Δέν θέλω να ξ'αναμ'ιλήσης έτοι.

— Μ'α σ'ε θ'λέπω άδύνατο. Στάσου να σ'ε κυττάξω καλ'ά. Π'ρώτη φορ'α π'ου θ'λέπω α'υ-τές τ'ις μελανές γραμμές γύρω σ'τα μά-τια σου.

— Ε'ινε έπειδή κοιμ'άμαι λίγο. Δέν ε'ινε τίποτε. Μόλις όρ'η η Άννα δουλεία, και δέν έχει τ'όση άνάγκη από τ'η δικ'η μας τ'ην ύποπ'ηριξη, θ'α ξ'ελαφ'ώσω και ε'γώ.

— Αισθ'άνεσαι ε'ξάντλησι; Δέν μ'ου ε'ίπες ποτέ τίποτε.

— Μ'ην ε'ίσαι παιδί! Έκανε ό θ'ράνης σ'ι γ'α. Τι θέλεις να σου π'ω; Άρκετές στε-νοχώριες δέν έχεις ε'σύ, μόν'η σου; Π'ρέ-πει ν' άρχίζ'ω και ε'γώ τ'ην κλάψη;

«'Η Νέλλη κοκκίνισε και ένοιωσε κάτι σ'αν τ'ύψι να τ'ης δαγκών'η τ'ην καρδιά. Τ'α απλά λόγια του θ'άνη δέν π'ταν μομφ'η; Δέν π'ταν σ'α να τ'ης έλεγε π'ώς δέν έθ'ρι-σκε καιρ'ο να τ'ης μ'ιλή'ρη γ'ιά τ'όν έαυτό του;

— θ'άνη, ψιθύρισε η Νέλλη ταπεινά. 'Η καλωσύνη σου με ν'τροπιάζει. Ε'ίσαι π'ολύ καλ'ότερος από μ'ένα. Έγ'ώ π'νιγκ'α από τ'η λύπη. Κλεισ'ηκα σ'τόν έαυτό μου. Άλ-λά λ'υπ'άμαι άφάνταστα και τ'ην Άννα. 'Η Άννα, ε'ίδες, δέ μ'ιλε ποτέ, δέν παραπο-νιέται. Δέν τ'ην θ'λέπεις όμως π'ώς ε'ινε και α'υτή; Υποφέρει πολύ, τ'ην καταλα-βαίνω. Καί ό πόνος ό δικός της μ'ου π'νι-γει και μ'ένα τ'ην ε'υτυχία μου.

— Π'ερνάμε μ'ια δύσκολη σ'την'η, Νέλλη. Έτοι π'ρέπει να τ'ο π'άρ'ετ'η και οι δ'υό σας τ'ο ζ'ήτημα. Όλα θ'α στρώσουν. Θ'α όρ'η α'υτή δουλεία, ε'σύ θ'α σ'υνήθ'η'ρη με τ'α δ'υό παιδιά. Άργότερα, άν θέλ'ης ό θ'εός, θ'α πάρουμε υπ'νέτρη. Δέν ε'ινε τίποτε τ'όσο τραγικό, άν μ'ένη σ'το θ'ά-θος, η άγάπη μ'ας.

Κυττάχτηκαν. Σ'τα π'ρόσωπά τους, π'ου π'ταν μαρμαρένα από τ'ην κούρασι και από τ'ις στενοχώριες, άνθ'ησε, σ'αν άστρα-πή, ένα χαμόγελο ε'υτυχισμένο, νε-ανικό. Άνοιξε ό θ'άνης τ'ην άγκα-λιά του και η Νέλλη χ'ώθηκε μέσα σ'τη δυνατή α'υτή άγκαλιά με τ'ο πάθος π'ου ε'ίχε τ'ις π'ρώτες μέρες τ'ου γάμου τους.

Ε'ν τ'ω μεταξύ, ό Έρως ε'ίχε άρρωσ'ησει άπ' τ'όν καβ'ό του π'ου έλασε τ'ην άγ'απημένη του Ψυχ'η. 'Η ό'μη έπαζε άμέσως να ε'ισπ'ηθή

στο ε'ρχομένο. 'Η σ'υνέκεια.

ΕΡΩΣ

και Ψυχή

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

«'Η Ψυχ'η π'ταν η π'ιο όμορφη κο-πέλλα σ'τόν τόπο της και η όμορ-φία της είχε γ'ινει τ'ο άντικείμενο π'ραγματικ'ης λατρείας έκ μέρους τ'ων συμπ'ατριών της. Τ'ης έκα-γαν λ'ιθανωτό και τ'ην άνόμαζαν Άφροδίτη.

Μ'α η π'ραγματικ'η Άφροδίτη, η θ'εά της καλλον'ής, δέν άργησε να ζ'ηλεύ'η τ'ην όραία όθητή π'ου τ'ης έκλεβε τ'ην λατρεία τ'ων άνθρώπων. Έβαλε λοιπόν τ'όν γυιό της τ'όν Έρωτα να κ'άν'η τ'ην Ψυχ'η να έρω-τευ'η τ'ο π'ιο φρικτό τέρας π'ου ύ-πάρχει σ'τόν κόσμο.

Πέρασε λίγος καιρός. Οι δ'υό ά-δελφ'ές της Ψυχ'ής παντρεύ'ηκαν κι έ-κεινη έμεινε μόν'η κοντά σ'τόν πα-τέρα της, όπως ένας δ'ροσερός κ'ρ-ινος κοντά σ' ένα ψηλό, γέρικο δ'ρύ, π'ου δίνει όλη τ'ην ε'υωδία του σ'το δένδρο π'ου τ'ού χαρίζ'ει π'άλι όλη τ'ου τ'η σ'κιά...

Μ'ια μέρα, η Ψυχ'η ανέθηκε σ'την κορυφή ενός βουνού. Κι έπειδή ή-ταν κουρασμένη, π'άγισσε κάτω, σταύρωσε τ'α χέρια της πάνω σ'το παρθενικό στήθος της κι άποκοι-μήθηκε.

Όταν έξύπνησε, τ'ο βουνό είχε χαθ'η. Ένα μεγαλοπρεπ'εστατο κρεβ-δάτι είχε άντικαταστήσει τ'ην πέ-τρα πάνω σ'την όποία είχε π'αγια-σει η όραία κόρη, η όποία βρισκό-ταν τ'ώρα μέσα σ' ένα θαυμάσιο π'αλάτι.

Άλλά η Ψυχ'η δέν ε'χάρηκε κα-θόλου γ'ι' α'υτό. Θυμήθηκε άμέσως τ'ην π'ροφητεία καί σ'κέφ'ηθηκε ό'τι έ-κει μέσα θ'α βρισκόταν και τ'ο φρι-κτό και άποτρόπαιο τέρας.

Σ'ε λίγο νύχτωσε κι η Ψυχ'η ά-ποκοιμήθηκε π'άλι. Μ'α ό ύπνος της π'ταν π'ολύ ταραγ'μένος, και σ'ε λίγο έξύπνησε π'άλι. Μέσα σ'το π'αλάτι ή-ταν σκοτεινά. Μ'ια ε'υωδία ήταν χυ-μένη παντού. Καί με τ'ην ε'υωδία α'υτή έσ'ωμ'αν κάτι μυστηριώδη λό-για, λόγια π'ου η Ψυχ'η δέν είχε άκούσει ό'τε σ'το όνειρό της.

«Έξαφνα ένοιωσε πάνω σ'τα χεί-λη της ένα φιλί, ένα τέτοιο φιλί π'ου ποτέ δέν τ'ης είχε δώσει ό πα-τέρας της. Τ'όσο δέ τ'ην έμέθευε τ'ο φιλί α'υτό, ό'τε άποκοιμήθηκε ξα-νά, άκούγοντας παράξενα λόγια...

Τ'ο π'ρωί, όταν έξύπνησε, ε'ίδε π'ώς π'ταν π'άλι άλομόνοχη.

Π'οιός να ήταν άραγε ό μυστη-ριώδης κυκτερινός σ'υντροφός της; Άχ, γι'ατ'ι να μ'ην άνάγη ένα φ'ωί! Τ'ο βράδυ εκείνο έγινε π'άλι τ'ο ίδιο. Μ'α τ'ην τρίτη β'ραδυά, μόλις ό μυστηριώδης φίλος της Ψυχ'ής π'άγισσε π'λά της, κι άποκοιμήθηκε, εκείνη σηκώθηκε, άναψε ένα λ'υχνάρι καί π'ηλίσανε με χ'υποκαρ-δι τ'ο κρεβάτι. Φαντασ'ητε π'οιά ή-ταν η χαρά της, όταν άντι να λ'β'η μπ'ροστά της τ'ο τέρας π'ου είχε π'λά-σει με τ'ην φαντασία της, ε'ίδε να κοιμάται πάνω σ'το κρεβάτι ένας πανέμορφος νέος. Μ'α όταν η καρ-διά ε'ινε χαρούμενη, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και θ'α έκεκοιπάζ'ε-ου μ'ην θ'α υπ'ερεβαλε τ'όν όσ'οκο τ'όν Τζιακέττι, και γενικ'ώς θ'απέβαινα τ'ου σ'ιμεμ'α (φωσ'ηρ).

Τ'ον Χόρν τ'ον Διμητράκιον εύθ'ος θ'α έπ'εσκίαζε, τ'ην Πάνου θ'α κατέβαλε, τ'ην γ'λαφυρώδη Καίτη, θ'α ήργαζόμ'ην σθεναρ'ώς και

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΜΑ ΜΑΣ

ΜΑΚΡΥΑ απόπροξενήτρις

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΓΛΑΒΕΡΤΟΝ: 30 έτων. ΑΛΒΕΡΤΟΝ: 25 έτων. ΚΑ ΠΙΛΙΓΚΑΡΝΤ: 50 έτων. ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο καμψό γραφείο του Άλβερτου). Γκαοττόν.—Σε βεβέ... φίλε μου, πώς είμαι πολύ εύχαρισμένος που παντρεύηκα, πρό παντός δε έπειδή διάλεξα μόνος την σύζυγό μου. Ήμουν πάντοτε κατά των συνοικειοτήτων κι' έρευνα μακριά απ' τις γυναίκες που υπενθυμίζουν για προξενήτριες. Για να εύχρηστος ένας άνθρωπος, πρέπει να εκτιμήσει μόνος του μια γυναίκα, χωρίς να έπηρεασθεί από τους άλλους, και να γνωρίσει καλά τον χαρακτήρα της...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ —κι' ο Διάβολος

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Στη φιλική εκείνη συναναστροφή, η συζήτηση έφτασε μοιραίως στο αλάνη θέμα, τη γυναίκα: «Είτε άγγελος ή είτε διάβολος η γυναίκα;» Οι γνώμες ήταν μοιρασμένες και τα δύο αντίπαλα μέρη υποστηρίζαν με πάθος τις απόψεις των. Ένας μόνον δεν είχε μιλήσει ως τη στιγμή εκείνη. Ο γεροντιότερος: απ' όλους, κάποιος άρχαιος γέρο δικαστικός, ο «καμπούς» όπως τον ήλεγαν.

Γκαοττόν.—Και η λεπτομέρεια αυτή ήταν άρκετη για να γοητισθείς τόσο; Γκαοττόν.—Όλα σ' αυτήν την κόρη με γοήτευαν. Άλβερτο.—Και ήταν μόνη της; Γκαοττόν.—Συναντήθηκε με δυο γνωστές της και ρουφλάρες κυρίες. Φαινόταν μάλλον στενωχωρημένη για την φλυαρία τους αυτή.

Άλβερτο.—Αυτό σημαίνει ότι η φίλη σου θα ήταν πάντα ολιγόλογη. Γκαοττόν.—'Ακριβώς. Και ένας άνθρωπος που μιλάει λίγο σκέπτεται πολύ. Σηκώνει για να κατέβει στην ίδια στάση στην οποία θα κατέβαιναν κι' εγώ. Αν τελειώθην ότι ένας δανδής της, ένοχλούσε με μεγάλη έμφυση. Έκείνη κοκκίνισε αλλά δεν έλεγε τίποτε και προστάθηκε να ξεφύγει χωρίς να κάνει φασαρία όπως συνηθίζουν να κάνουν άλλες γυναίκες σε πικρόλες περιστάσεις. Άλβερτο.—Τι άλλο χάρισμα έκαυώθη;

ΑΙ ΚΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 8 ΕΩΣ 14 ΜΑΙΟΥ

- 1) Διά τας υποψεύσεις και τας επίκευσεις σας: 5 - 6.30 μ.μ. της Δευτέρας (10), 10.15 - 11.45 π.μ. της Τετάρτης (12) 8 - 10 π.μ. της Παρασκευής (14). 2) Διά τα χρηματικά ζητήματα: 9.30 - 11 π.μ. του Σαββάτου (8), 2 - 4 μ.μ. της Πέμπτης (13). 3) Διά την αγοράν λαχείων: 3 - 6 μ.μ. της Τρίτης (11) και 8 - 11 π.μ. της Πέμπτης (13). 4) Διά τα αισθηματικά ζητήματα: 12 - 3.15 μ.μ. του Σαββάτου (8) 11 π.μ. - 1.30 μ.μ. της Τρίτης (11). 5) Διά γάμους ή άρραβώνες: 5 - 7 μ.μ. της Κυριακής (9), 2 - 4.30 μ.μ. της Πέμπτης (13). 6) Διά τυχερά παιγνίδια: 8 - 11 μ.μ. του Σαββάτου (8) και η αυτή ώρα της Κυριακής (9). 7) Διά το μέλλον σας: 8.30 - 11 μ.μ. της Τετάρτης (12). Αι άπογευματιναι ώραι της Παρασκευής (14).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο σαλόνι της Κας Πιλιγκάρντ). Άλβερτο.—Είδα σήμερα τον φίλο μου Γκαοττόν. Είναι πολύ εύτυχισμένος, καθώς λέει, που πήρε μια γυναίκα που την διάλεξε μόνος του. Κα Πιλιγκάρντ.—Και Πιλιγκάρντ.—Μα γιατί γελάτε έτσι; Κα Πιλιγκάρντ.—Νομίζω ότι την διάλεξε αυτός την γυναίκα του... Έ, λοιπόν, την εύχυνια του την χρωσάει σε μένα... Δεν τού άρεσε κανένα κορίτσι που τού έπρεπε εγώ. Άναγκαστικά λοιπόν να καταφύγω σ' ένα τέχνασμα. Γνωρίζοντας το γούστο του και τις ιδιοτροπίες του, διακάλυψα καλά την χαριτωμένη εαυτούλα που είναι τώρα γυναίκα του. Την είπα την ώρα που ταίριεν κάθε μέρα το τράινο για να πάω στο γραφείο του και της έδειξα και μια φωτογραφία του. Ήμικρούα έπαιξε θαυμάσια τον ρόλο της κι' έτσι ο άνένδοτος κύριος Γκαοττόν πιάστηκε στα δίχτυα της σάν...έξυπνος μπόφος!...

ΣΑΡΛΟΤ ΣΑΜΠΡΙΕΝ

Κι' επειδή όλοι εξέφρασαν φανερά την άπορία τους, ο παμπούς πρόσθεσε: —Θέλετε να μάθετε ποιά είναι αυτό το μικράτο λάθος; Πολύ καλά. Θα σας διηγήθω μια ιστορία του παλαιού καιρού, όπως μου την διηγήθηκε κι' έμένα κάποιος ρημισμένος Καμπούτος. Κι' ο «καμπούς» άρχισε τη διήγησή του: —Ήταν τον καιρό που ο Μέγας Δημιουργός είχε πλάσει τον κόσμο, τον καιρό που οι προπάτορές μας, ο Άδάμ και η Εύα, είχαν διωχτεί απ' τον Παράδεισο, έξ' ατίας του άπαγορευμένου καρπού. Φυσικά, ύστερα από την θλίβερή εκείνη περιπέτεια, η προμάμη μες Εύα δεν βρισκόταν διάλου σε φιλικές σχέσεις με το Σατανά για το κακό που της είχε κάνει. Τον είχε κυριολεκτικώς στο στομάχι. Της Σ' υνέπια δ' α'ν' αυτόν ήταν ότι κάθε τόσο έμάλλον. Κι' όταν ο Διάβολος τώφ'ρνε —ώ μπαρνιόν, κυρίες μου, όταν έτοιμαίεθε να πάω —να συναντήσω, άρχισαν άμέσως να διαπληκτίζονται μεταξύ τους κι' έβαν τον κόσμο άνω κάτω από τις φωνές.

Κακοῦργε!... Τέρας!... Άλβερτο.—Φώναζε η Εύα εξαγριωμένη μ' όλο της το δίκιο, αφού είχε χάσει ολόκληρο Παράδεισο, τ'ό με παράσυρες, υποκριτή, σ'ό μ' έβαλες να φάω το μήλο και τώ'ρα βασανίζομαι! Νά με σ'ε ξαναδούν τα μάτια μου... —'Η άπληστία σου φταίει! άπαντούς ο Σατανάς. Όλα τα θέλες δικά σου. Δικαίωμα σου ήταν, άλλωστε να μ'ή ακούσεις. Ποθούσες όμως και σ'ό, να δοκιμάσ'ς το μήλο! Τι φορτώνεσαι, λοιπόν, έμένα; —Μια μέρα που συναντήθηκαν για χιλιοστή φορά, ο Σατανάς κι' η Εύα άρχισαν πάλι τις φωνές. Κι' ήταν τόσος ο θόρυβος που έκαναν, ώστε έφτασε ως τον ουρανό. —Εκείνη την στιγμή ο Άγιος Πέτρος έδινε άναφορά στον Παύλο, λέγοντας: «Θεό για τις ψυχές, οι όλοι έρχαν μπή το τελευταίο έλ κοσινε, άρκαρο στην βασιλεία των ούρανών. Άπό το θόρυβο όμως που γινόταν κατόντην ο Θεός να μην άκούη πεία τον κλειδοκράτορα του Παράδεισου του. Κι' ό'σο κι' άν είναι αλάνους, δηλαδή όποιοιτι κός, θύμωσε γιατί τον σκότιζαν. Παρακάλεσε λοιπόν τον Άγιο Πέτρο να φωνάξ'η τον άγγελό του Γαβριήλ. —Όταν ο άγγελος με την πύρινη ρομφαία του έμφανίστηκε μπρός του, ο Θεός τού έλεγε: —Παιδί μου, Γαβριήλ, πήγαινε γρήγορα, σε παρακαλώ, κάτω στη γη και πές σ'αυτούς τους άθ'λούς να ήσυχάσουν. Δεν έχω όρεξ'η ακούω τις φωνές τους...

ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

Η ΔΡΟΣΙΛΙΑ

Τα ιδρώτα (κουνός δροσίλια) είναι μια από τις πιο συχνές δερματικές παθήσεις. Είναι από τις ελαφρότερες και τις πιο εύκολοις θεραπεύσιμες. Επειδή όμως, άρκει εύθ'ος έξ άρχής να γίν'η κατάλληλη περιποίησης του έξανθήματος. —Όταν όμως παραμεληθ'η και πυκνώσ'η το έξάνθημα, τότε λόγω της δύνατης φαγοκυρίας, ο πάσχων άρχίζει ένα αδιάκοπο ξύσιμο, με το όποιο προκαλούνται διάφορες έκδοχές της επιδερμίδος και ρήξεις των φυσαλίδων του έξανθήματος, με άποτέλεσμα την εμφάνιση συνεπείας της μόλυνσης αυτής μιας άλλης σοβαρότερης παθήσεως: της σταφυλοκοκκικής. Για τούς λόγους αυτούς πρέπει να παίρνετε άμέσως τα κατάλληλα μέτρα για την θεραπεία της.

Η δροσίλια συνήθως παρουσιάζεται και την άνοιξη και το φθινόπωρον. Στά έρέρη όμως και στα μικρά παιδιά μέχρι και της έφηβικής ηλικίας άκόμη, εμφανίζεται σ' όλες τις εποχές του έτους. Προσβάλλει γενικώς περισσότερο τα άτομα που ιδρώνουν πολύ, χεϊμάν, καλοκαίρι (υπεριδρωσία). Η δροσίλια όφείλεται σε υπερεισθήσια του δερμάτος σ'α'ς ήλιας κ'ας ακτίνες και στην έπίδραση της δ'έρσης του ιδρώτος. Το προκαλούμενο κα' αυτόν τον τρόπο έξάνθημα άποτελείται από φυσαλίδες, διαφόρου μεγέθους, γεμάτες από ένα διαυγές ορράδες υγρό. Όταν σπάσουν από το ξύσιμο οι φυσαλίδες άφήνουν έλαφρές οδ'ες έπάνω στην επιδερμίδα.

Η δροσίλια προσβάλλει διαδοχικώς το πρόσωπο, τον τράχηλο, τα ά'τια, τους βραχίονες, τα χέρια και τις μασχάλες δηλαδή όλα τα άκάλυπτα μέρη του σώματος καθώς και στα μέρη στα όποια βρίσκονται σφιγμένα τα ένδ'υματά δηλαδή στη μέση, στο κολλάρ, στις καλτοσοδέτες και έν γένει όπου λιμνάζει ο ιδρώς. Μόνιμο δροσίλια —άς μεταχειρισθώμε αυτή τη λέξη— έχουμε παρατηρήσει στις περισσότερες εύσκαρες και μη, κάνουν το καλοκαίρι χ'όρη κορσέ και περισσότερο σ' εκείνες που χρησιμολογούν κατάσκαρα τούς κορσέδες από το έλδικο γιά την τοπική παχυσαρκία λάστιχο! Το άποτέλεσμα βέβαια της γ'όρης αυτής είναι, ότι όχι μόνον δεν καταστρέφεται το πάχος της κοιλίας, αλλά αναγκάζονται όσες τούς μεταχειρίζονται να υποβλήθουν και σε ένσθεσση ροπέλια, γιά την θεραπεία της σταφυλοκοκκικής που έπ'σθεν τοπικά, συνεπείας της μη φυσιολογικής διαπνοής της επιδερμίδος.

Προληπτικά μέτρα γιά την δροσίλια είναι η άπόλυτος καθαριότης του σώματος, όπως ό'στε να άνακ'όπτεται η βλαβερή έπίδραση της δ'έρσης του ιδρώτος επί του δερμάτος και το συχνό πούδρ'ισμα—ιδίως το καλοκαίρι — με πούδρα τάλκ.

Όταν όμως έμφανισθ'η στα πρόσωπα στυπώματα της δροσίλιας, δεν πρέπει πρό παντός, να χρησιμολογώ'ητε από έξάνθημα σαπούνι. Λουτρών γενικά άμυλούχα ή τούλαχιστον κομπρέσες άμυλούχες (δηλ. με κόλλα των πουκαμίσ'ων) άμέσως καταστρέφουν το έξάνθημα και μαλακώνουν την επιδερμίδα. 'Επίσης, άν δεν έχετε κόλλα, έπιθέματα τοπικά με κρύο χαμομήλι ή αλτάα, έχουν άμέσο καταπραυντικό άποτέλεσμα. Ν' άποφύγετε όσον άπορείτε το ξύσιμο. 'Ιδίως στα παιδιά να κόβετε τα νύχια τους και να έπιθένετε τα μέρη του έξανθήματος, πούδρ'οντάς τα καλά πολλές φορές την ήμέραν.

Η δροσίλια, τις περισσότερες φορές, αυτή την εποχή, είναι η αιτία των σπυριών από τα όποια βλέπομε νάναι γεμάτα τα περισσότερα παιδιά. Άμα άρχίσουν τα σπυρία με πύο, τα όποια αλληλοδιαδόχως άρχίζουν να καταλαμβάνουν πρόσωπο, λαιμό, χέρια, να κάνουν άμέσως αντίσταφυλοκοκκικό έμβόλιο, με το όποιο και μόνον θ' άπαλλαγώ'ητε από την όχληρή και άντιασθητική αυτή πάθησι: την σταφυλοκοκκίασι.

Όσον άφορ'η τα συνιστώμενα γιά την θεραπεία της δροσίλιας θαλάσσια λουτρά, αυτά αντίθετως έπιδρούνουν και π'λθάνουν την πάθησι και πρέπει ν' άποφύγ'ωνται, ως θεραπευτικό μέσο, γιά την πάθησι αυτή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ 'Ιατρός Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Η τραγωδία που ζω, είναι τρομερή. Είναι μια από τις οικογενειακές εκείνες τραγωδίες, οι όποιες σπάνια παρουσιάζονται. Το βάρος του πόνου είναι δυσάστακτο κι' όμως το σηκώνω άδ'ιαμαρτύρητα, σιωπηλά...

Είμαι παντρεμένη από άρκετά χρόνια μ' έναν άνδρα που τον αγαπώ και με μ' αγαπώ. Έχουμε άποκτήσει δυο παιδιά που είναι πιά μεγάλα. Άλλα χρόνια μετά το γάμο μου, έπ'ρσσε ότι ο άνδρας μου και μια άρκετά μικρότερη αδελφή μου, έδειχναν ένα όχι συνήθισμένο ένδιαφέρον ο ένας γιά τον άλλο. Προσάθησα όσο άπορούσα ν' άπομακρύνω απ' το μυαλό μου την ύποψ'η που άρχισε να με κυριεύ'η. Άλλοιόμω, όμως! Καθημερινώς καινούργιες ένδειξεις έρχόνταν γιά να μου ταραξούν την ψυχή. Δεν έμεινα, δεν είπα τίποτε σε κανέναν. Άγαστούσα τον άνδρα μου και δεν ήθελα να τον χάσω. Κι' έξακολουθούσα να ζω το μαρτύριό

Μιά δυσία

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το μικρό θαπόρι μετέφερε φρούτα και μερικώς έπιδόματα από τη Καλλιφόρνια στις γεμάτες φοινικές άκτές της Κούβας. Οι περισσότεροι έπιβάτες ήσαν έσπαλμένοι στις καρέζες, λόγ'ο στο κατάστρωμα σ' α' θέσεως. Άλλοι κοιμόντουσαν κι' άλλοι προσπαθούσαν να κοιμηθούν.

Η Έλεν άνεδασμένη στη γέφυρα θαύμαζε με την άντασι της πλοία και τη θάλασσα που άπλωνόταν μπροστά της. Τα μάτια της πλανιόντουσαν μακριά στο βάθος του ορίζοντος. Κάπου εκεί την περίμενε η εύχυνια. Την περίμενε ο Μάκλιν Γκάρισσον που την αγαπούσε, την άρραβωνίαστικ'η, και θα την παντρευόταν. Ο Μάκλιν είχε βγάλει και την άδεια του γάμου, κι' έτσι μόλις η Έλεν έφτανε, σε δυο-τρεις μέρες θα γίνοντουσαν οι γάμοι και κατόντη θα έβγαζαν γιά την πατρίδα της που θα περνούσαν τον μήνα του μέλιτος.

Όσοστο στην καρδιά της Έλεν υπήρχε κρυμμένη μια πίκρα, μια θλίβερή άνάμνησις του παρελθόντος. Μ'ε τον πρώτο της άνδρα, δεν δοκίμασεμ'ηνα του μέλιτος κι' η συμβίωσις τους δεν υπήρξε καθόλου άρμονική. Ήσαν φτωχοί, κι' ο Ντέιβιντ, ο άνδρας της, νέος έλκοσι πέντε έτών, δεν σκεφθήκε ποτέ να βελτιώσ'η τη θέσι του. Έτσι μοίλις της άνήγειλαν τον θάνατό του, έξ αίτίας κάποιας συγκρούσεως, λυτήθηκε και συγχρόνως άνακουφίστηκε... Τον είχε παντρευ'η από έρωτα. Δεν τον βρήκε άόητος σύμφωνο με το ιδανικό της. Αλλά την φορά ο νέος της σύζυγος, άν

μου, ποδ' έν τ'ω μεταξύ γνώστην και μεγαλύτερο, χωρίς κανείς να μάθ'η από το στομα μου τίποτε. Ιό ένα μου κορίτσι, ώστόσο, άρχισε κι' αυτό ν' άντιλαμβάνεται την κατάστασι, γι'α'τι και η ηλικία του δεν ήταν πιά μικρή και οι ένδείξεις με την πάροδο τού χρόνου έγινόνταν καταφανερότερες.

Η κατάσταση αυτή έκλόνισε την ύγεια μου κι' ένθ' σήμερα είμαι άκόμη μια γυναίκα νεα, ώστόσο νοιώσω πώς δεν θα ζήσω γιά πολύ.

Είχα την ψυχική δύναμι να μη δειλώ σε κανέναν από τους δυο ένόχους ότι είχα άντιληφθ'η τη συνένεσι. Όστόσο, από προχθές, που άδελά μου άκούσα στο υπάκωνό δωμάτιο τον ήχο των φιλιών τους, κάτι με σπρώχνει να μιλήσω πιά. Γίνεται μια τρομερή πάλη μέσα μου. Δεν θέλω να πληγώσω τα παιδιά μου. Δεν θέλω να κάμω σκάνδαλο. Φοβούμαι άκόμη μή χάσω τον άνδρα μου, τον όποιον, παρ'όλ' αυτά έξακουσθώ ν' αγαπώ. Κι' όμως, κάτι με σπρώχνει να μιλήσω... Θεέ μου, κι' άν η ζωή μου γίν'η μαρτυρικώτερη...

Δεν μπορώ να σε συγχαρώ γιά τη στάσι που έκράτησες έως σήμερα και την όποιαν άποδίδεις σ'η ψυχική δύναμι. Άντίθετα εγώ την άποδίδω σε ψυχική άδυναμία. Γιατί άντι ν' άνεχώ'ης επί τόσα χρόνια τη φρικτή αυτή κατάστασι, άντι ν' αφήσ'ης να κλονισθ'η η ύγεια σου, άντι να άντιπολεώ'ης στο φόβο, άντι... άντι... έπρεπε να έβρης το θάρρος ν' άντιμετωπίσ'ης την αλήθεια και να επιδιώξ'ης την έκκαθάρισι της κατάστασεως.

Πάντως άκόλλιο άργά παρ'αυτ'έν. Θα ή'ες τότε πώς άνακούφισι θα άισθανθ'ης, πόσο περισσότερο ύπερηφάνος θα είσαι γιά τον εαυτό σου. Γιατί με την ένέργειά σου αυτή και άν άκόμη δεν έαναγυρίσ'η ο άνδρας σου σε σένα—που δεν το πιστεύω—θα άπορσ'ης στο μέλλον ν' άνασπασθ'ης άπερίσπαστη στην άγάπη των παιδιών σου και να βεβαιώσ'ης κάθε πληγή κοντά στην άγάπη εκείνων.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΟΜΙΛΟΥΝ —ci σοφοί

Ο ΛΑΡΟΣΦΟΥΚΩ

...Η γεροντική τρέλλα ξεπερνάει κατά πολύ τη νεανική.

...Η άκνηρία του υπό υπερβαίνει την άκνηρία του σώματος.

...Η άφανδρία είναι χειρότερη και από την κακοήθεια.

...Η τύχη και η διάθεσις του ανθρώπου είναι οι δυο δυνάμεις που κυβερνούν τον κόσμο.

...Μερικές φορές οι άνθρωποι είναι εύχ'ωστοι όταν βρίσκονται στην πλάση παρ'ά όταν άπαλλάσσονται απ' αυτήν.

Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

...Σπρώχνε ο ίδιος τις έπ'οβσεις σου, μην άφήνεις να σε σπρώχνουν αλλ'ες.

...Η έργασία έξοφλώ'ει χρέη ή άπελπισία τα αυξάνει.

...Τίποτε δεν άρνείται ο Θεός στην έργασία.

...Οι ήδ'οις κυνηγούν όσους τις άποφύγουν.

...Ζημιάνει περισσότερο η άμέλεια παρ'ά η άγνοια.

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΚΟΥΝΤΕΝΟΤ

...Υπάρχουν άπομνήσεις της άρετής ό'πως και ό'ν λουλουδιών. Υπάρχουν έπομένως και ψεύτικα προτερήματα.

...Πρέπει να είναι κανείς άφ' έαυτού του κάλ, άλλ'οις δεν είναι τίποτε.

...Ο ματαιόδοξος ύποφέρει πάρα πολύ όταν ύποχωρ'ωθ'η ν' άναγνώ'ησ'η και κάποιον άλλον εκτός από τον εαυτό του.

...Ο έγωιστής έχει κι' αόόες καρδιά ό'πως όλοι οι άλλοι άνθρωποι, αλλά την έχει γιά τον εαυτό του μόνον.

...Οι άνθρωποι είναι σάν τα σηκνικά των θεάτρων, πρέπει να τους βλέπει κανείς από μακριά.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΡΟΥ ΚΟΧΕΝ

δεν την άγαπούσε, ήταν όμως έντελώς διαφορετικός τύπος... Κατάλαβας πώς το κατάστρωμα ή 'Έλεν άντίκρισε δυο μάτια να καρφώνονται στα δικά της. Άνάμεσα σε μια παρέα από ναύτες ένας υψλός με έανθ'η μολάλα δεν έπαυε να την κυττάζ'η.

Σιγά-σιγά ό'σο κι' αυτή τον κυττάζε, έλέπετε πώς έμοιαζε καταπληκτικά με τον Ντέιβιντ. Άπαράλληλος... Α'ότος ήταν! Ναι, ναι, αυτός... Μόλις βεβαιώθηκε γι' αυτό, έτρεξε να τον άνταμώσ'η. Έκείνος της έλεπε:

— Δεν ήξερα πώς είσαι στο θαπόρι, Έλεν. Ήρθα εδώ κι' έπίσσω δοκίμαζ'η ως άπόλυτος ναύτης. —Και θά μ' άφινε να παντρευτώ έναν ζώδε; Γιατί μ'ό έίπαν πώς πέθανες. Άναγνώ'ησανε το πτώμα σου. Δεν μ'ό έγραψες ποτέ. Κι' εγώ τώρα πηγαίνω να παντρευτώ τον Μάκλιν Γκάρισσον.

— Τόν Γκάρισσον; Τόν θυμάμαι. Καλό παλληκάρη. Τόν αγαπάς; —Ναι.

— Αυτό μ' εύχαριστώ. Είναι ο άνδρας που σου πρέπει, ένθ' έγώ... —Ω, Ντέιβιντ! Δεν κατάλαβα...

—Δεν σε είδαμε χτες το βράδυ, δ'ονόνης Έλεν, στο τραπέζι. —Ναι. Ήμουν κακοδιάθετη, και πήγα να πλαγιασω.

—Κακοδιάθετη; Καλύτερα που δεν έάσαστε πάνω χτες το βράδυ. Γιατί μ'ας συνέβη ένα άρκετά δυσάρεστο περιστατικό, που μ'ας άνασπασε. Ένας από τούς ναύτες μας άνέβηκε στα κάγκελα, έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε. Δεν καταρρώσαμε να τον σώσουμε, ο'τε να βρούμε το πτώμα του. Πάει! Χάθηκε!

—Ποιός ναύτης; ρώτησε η Έλεν με φωνή που έτρεπε.

— Ένας κάποιος Γιάνσεν!...

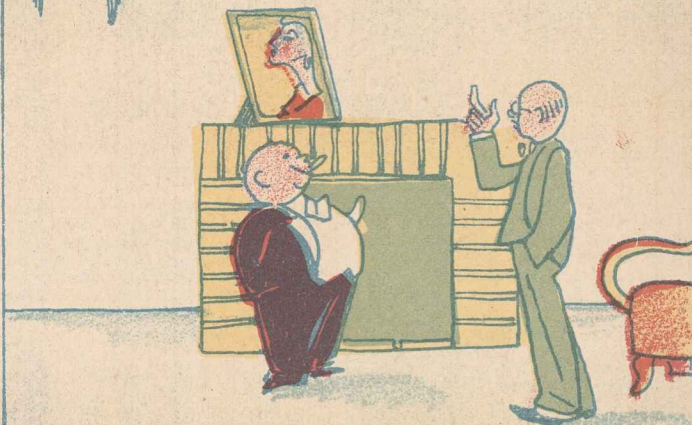
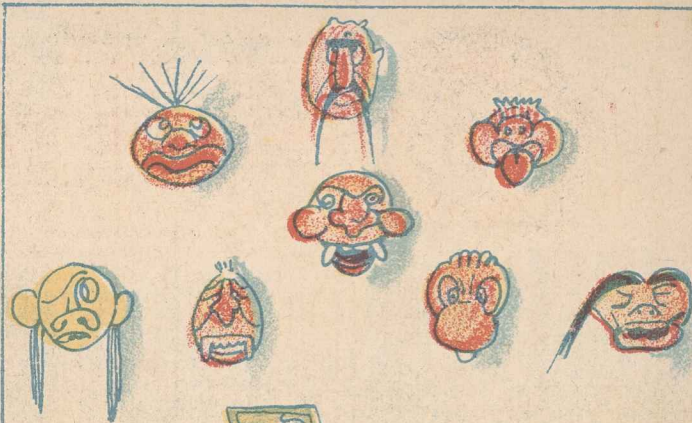
ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΡΟΥ ΚΟΧΕΝ

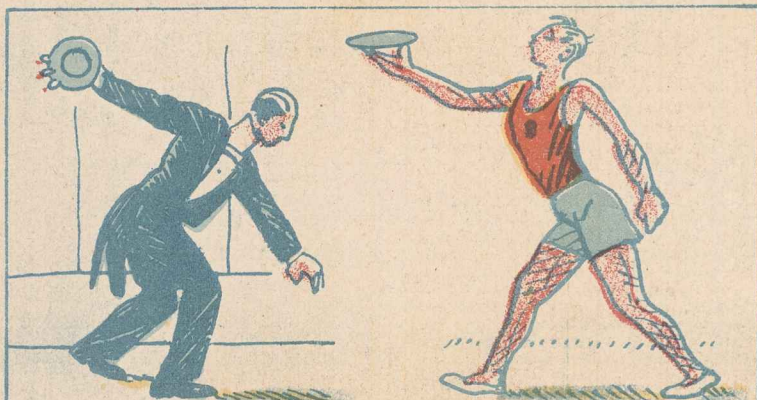
ΣΤΗ ΚΑΠΕΛΛΟΥ
ΕΚΕΙΝΗ: Καί ποιο
καπέλλο προτίμας,
αγάπη μου;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό
πού φορείς!

Ένα άνοιξητιπο μαπέλλο
πού θα είχε βουξέ.

-Καί γιατί τοποθετίσατε όλες αυτές τις τερατώδεις
μάσκες πάνω απ' τη φωτογραφία της γυναίκας σου;
- Αηλούετα για να φαίνεται πιο όμορφη η τελευταία.

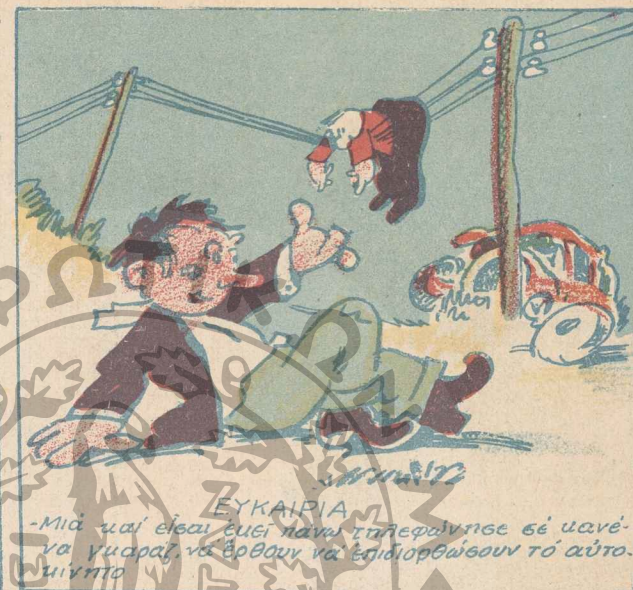

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ
Στό Ξενοδοχείο

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ
Στό άθλητικό γήπεδο.

Η ΧΟΝΤΡΗ: Μή με συγχίζεις, γιατί θα υρεμάστω στο δέντρο

ΕΥΚΑΙΡΙΑ
-Μιά και είσαι έτσι πάνω τηλεφώνησε σε κανέ-
να γυαρά, να έρθουν να επιδιορθώσουν τό αυτό-
μίνυτο

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
- Ένδιαφέρον τύπος. Ασφαλώς θα είναι πλούσι-
ος. Το μωστουμί του είναι γεμάτο λαδιές.